

SOKOL SYDNEY LIMITED

ČLEN SVĚTOVÉHO SVAZU SOKOLSTVA

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086

ACN 000 378 736

www.sokolsydney.com

Číslo 3

Ročník LXIV

Květen / Červen

Number 3

Volume LXIV

May/June

2016

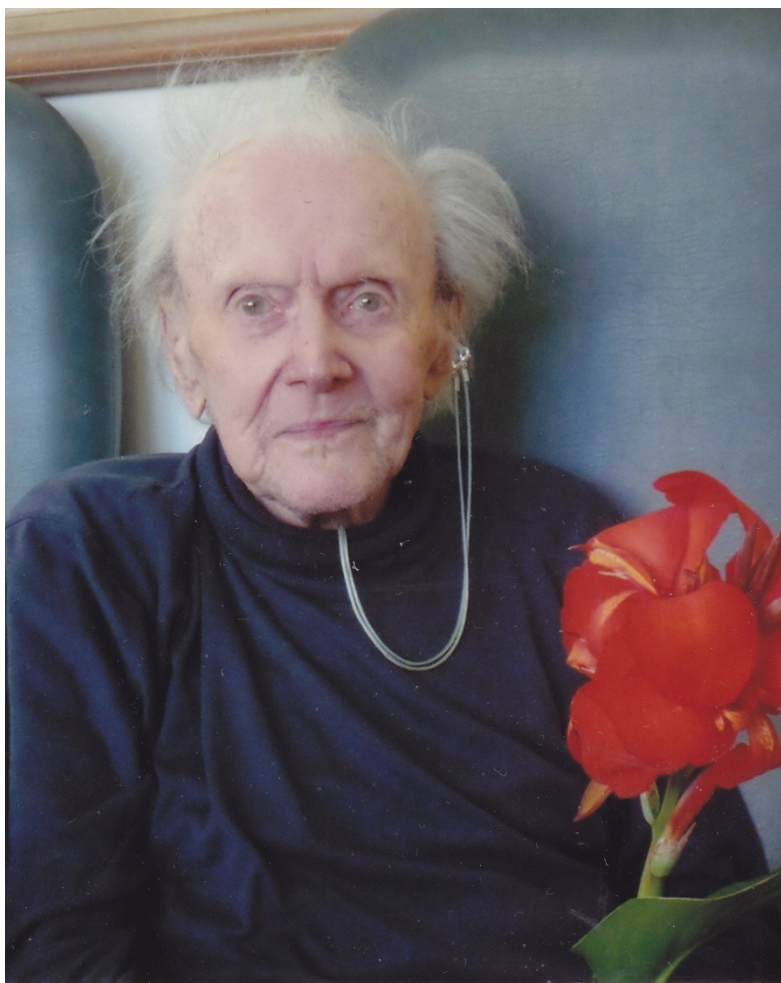
LAUREÁT CENY JANA MASARYKA GRATIAS AGIT 2000

XX

Print Post Approved 100001687

XX

**THE SOKOL SYDNEY PROGRAMME OF ACTIVITIES MAY BE
HEARD ON 02 9452 5617**

Ray Cerný *8/11/1014 †14/5/2016

OBSAH

Slovo starosty a pokladníka	6
Kids' Club Sydney	7
Žalov	8
Ohlasy čtenářů	9
Nově zvolený výbor	9
Z dětského maškarního plesu...	10
Nohejbalový turnaj na NZ	13
Sokolské pochody	13
Karel Čapek – Poznámky o tvorbě	14
Populismus může být dobrý	15
Penalty for Treason is...	17
Propagace Islámu v Libni	18
Humor	19
Hádkový koutek	20
Kino Ponrepo	21
Letem světem	22
Hraji Češi v EU housle třetí...	25
Projev Kláry Samkové	26
V jaké zemi nechci žít...	29
Lidské osudy	30
Dvanáct otázek	34
Proměny a potíže paní Angely	38
Perly a perličky	40
Několik črtů z mládí doma	42
Z tajů krás české řeči	44

VĚSTNÍK

Dvoutměsíčník Sokola Sydney.
Obsah publikovaných článků
nemusí být totožný s názory
redakce. Výhradně si právo
články upravit.

Redakční rada:
B Šindler, P Čermák,
M Daňková

Telefon redakce:
02 9981 4765

Email:
petevasyd@hotmail.com
Věstník se též nachází na
internetové stránce
www.sokolsydney.com

**Příští uzávěrka Věstníku:
6. 7. 2016
(Vždy první středa
v každém lichém měsíci)**

Z PERA STAROSTY

Milé sestry, milí bratři a milí krajané,
Je neuvěřitelné, jakým tempem ten čas na tom našem světě ubíhá – včera jsme měli Nový rok a pomalu zítra už budou vánoce. Úmrtí našeho dlouholetého knihovníka a sokolského činovníka nám všem zasadilo citelnou ránu. Nebude snadné tak velkou ztrátu nahradit. Byl jedním z našich nejpilnějších spolupracovníků...

A nyní, vážení bratři a sestry, a také všichni čtenáři, k vám mám poněkud neobvyklý dotaz: „Věděl by snad někdo, kde se dnes nachází kniha kroniky naší sokolské jednoty v Sydney?“ Tato kronika sestává pravděpodobně ze tří dílů. První, ten nejstarší díl, byl kdysi veden věrnými bratry a sestrami, jako byli například bratr Frída Čtvrtečka, sestra Alena Jeníčková, a jiní. Druhou část zde v knihovně dosud máme. Dovídáme se od sestry Helenky Zahradkové, že po smrti jejího manžela, bratra Jardy Zahradky, jenž kroniku vedl až do své smrti, ona donesla onu třetí knihu kroniky přímo do naší sokolské knihovny. Bohužel, doposud se podařilo najít jen knihu druhou, a byl bych všem velmi vděčen, kdyby se pokusili zbylé části naší sokolské kroniky někde objevit. Protože bratra knihovníka již mezi sebou nemáme, bude na nás pozůstalých, abychom tuto nejvzácnější knihu naší knihovny někde vypátrali. Konečně nejedná se, co do objemu, o nějakou malou knížečku: jde o kroniku naší jednoty! Děkuji vám za pozornost a za příspěvek k hledání a eventuálnímu nalezení.

Nazdar! Jan Jelínek

NAŠE AKCE

Dětský klub str. 7, **kino Ponrepo** str. 33.

Pravidelné akce na zadní straně obálky; všechny akce také na SBS rádio (strana 6 a 8), na **www.sokolsydney.com** a na **Facebook**.

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Bohužel australská pošta nás donutila k zastavení zasilání Věstníku do zahraničí. Za jedno číslo počítají poštovné \$7.40, ročně to je \$44.40 a to je více, než nám naše finanční prostředky dovolují. Čtenáři si jej mohou přečíst na webových stránkách Sokola Sydney www.sokolsydney.com. Děkujeme za pochopení.

Dary a předplatné na Věstník od 1. 3. 2016 do 31. 4. 2016 celkem \$690, fond na údržbu Národního domu \$265. Mnoho díky všem dárcům.

Vydání od 1. 3. 2016 do 31. 4. 2016 celkem \$4,227.78, z toho mimořádné \$39.49 za DVD player.

Členské příspěvky – Upozorňuji, že **PŘÍSPĚVKY \$25 NA ROK 2016 MĚLY BÝT ZAPLACENY DO 31/1/2016 JINAK ČLENSTVÍ ZANIKÁ.**

Věstník: předplatné pro nečleny na kalendářní rok od 1. 1. 2016 do 31. 12. 2016. je \$25 v Austrálii (do zámoří Věstník už nezasíláme).

Prosím vystavujte všechny platby na „**Sokol Sydney Ltd**“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: **Sokol Sydney Ltd., 16 Grattan Crescent, FRENCHS FOREST NSW 2086.**

„**SOKOL SYDNEY LTD**“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „**Money Order**“ je teď jediný „**Payee**“ australským bankám přijatelný. Prosíme, používejte jen tento název pro všechny platby.

Pokud platíte převodem na účet Sokol Sydney Ltd, B/S/B 112 879 číslo 108349087 zašlete, prosím, vaše jméno, datum a účel platby na email petevasyd@hotmail.com.

Dary na Věstník a údržbu sokolského Národního Domu obdržené od 1. 3. 2016 do 31. 4. 2016:

Bureš O	\$50	Liška G	\$40	Merenda M&L	\$25
Rich J	\$10	Pantoflíček B A	\$70	Tůma M	\$50
Hosák J	\$25	Jelínek J	\$25	Černá M	\$5
Chvojka R	\$50	Jedovnická J	\$25	Jelínek G	\$20
Vnenková L	\$25	Novák J	\$5	Šindler B A	\$50
Zelina K	\$25	Grotte F	\$50	Škopek M Dr	\$75
Berton S	\$25	Máder J Dr	\$5	Weir J	\$75
Retter P Dr	\$50	Hamzal O	\$25		

Stvrzenky jsou vždy přiloženy k následujícímu Věstníku.

Petr Čermák

**CZECH AND SLOVAK KIDS CLUB
SYDNEY** (1-15 years old)

WHEN: First Sunday of every month: Next sessions: Sunday 3/7/2016 and 7/8/2016
WHERE: In SOKOL SYDNEY, Frenchs Forest, (16 Grattan Crescent, Frenchs Forest)
COST: \$5 per child! All money goes to Sokol Sydney. (\$10 per adult for a language class.)

Program:

• 1pm-2:30pm **CZECH AND SLOVAK KIDS CLUB**

Art, music, sport... only in Czech & Slovak language

• 2:30-4pm **'DANCE 4 FUN'**

All nationalities welcome, this class is run in English.

Choreography: Veronika Heszterenyiova (Macquarie University in Bachelor of Arts, Dance and Performance)

• 4pm-4:30pm 'SPANISH BEGINNER' - all ages welcome

• 4:30pm -5pm 'SPANISH INTERMEDIATE-ADVANCE'

CONTACT: Monika Klempfner

Mobile: 0424 784-052

(Masters of Education)

BABYSITTING AVAILABLE: \$7 per child per 1hour

Žalov.

14. května zemřel v požehnaném věku 101 let, 6 měsíců a 6 dní **Ray Černý**, náš knihovník a dlouholetý člen výboru Sokola Sydney.

Ray Černý

Narozen 8. listopadu 1914.

Bydlel Praha - Dejvice.

Vyučil se automechanikem.

Od mládí se zúčastnil trampské činnosti v osadách a zejména na lodi „Bukanýr“.

Asi v 19-ti letech se v době hospodářské krize vydal s kamarádem na cestu za příležitostnými pracemi, procestoval Balkán, byl i v Egyptě.

Po návratu prošel mnoha příležitostnými pracemi jako číšník, muzikant, a dělník na stavbě ruzyňského letiště.

Byl v armádě do roku 1939.

Za okupace byl zapojen v odboji.

Pracoval jako řidič pro německé stavbyvedoucí na stavbě ropovodu z Rumunska do Německa, kde pracoval pro odboj a anglickou zpravodajskou službu.

Po odhaleném pokusu o sabotáž na příkaz podzemního hnutí několikrát změnil působiště a ke konci války odchází přes východní frontu a zapojuje se do závěrečných bojů jako příslušník československé východní armády.

Po válce provádí různé drobné podnikání a po komunistickém puči v roce 1948 pracuje pro anglické zpravodajství, zejména převádí ohrožené osoby do Rakouska.

Varován uniká zatčení použitím vlastní únikové cesty.

Nebezpečným průchodem přes ruskou okupační zónu se dostává do západní zóny, kde pracuje jako řidič pro americkou armádu, též pro Angličany a mezinárodní organizaci pro uprchlíky IRO.

Rozhoduje se pro exil v Austrálii, kam odchází jako uprchlík prostřednictvím IRO lodí, na které slouží jako vedoucí lodní pořádkové policie.

Po přistání v Sydney a krátkém pobytu v táboře pro imigranty je přidělen na dvouroční povinnou dělnickou práci v koželužně.

Seznamuje se s pozdější manželkou Australankou Pat.

Jeho další zaměstnání bylo v autodílně a při práci též studoval návrhářství interiérů na umělecko-průmyslové škole.

V rozhlasové soutěži znalostí vyhrál první cenu, což mu umožnilo nákup auta a pozemku, na kterém si vlastnoručně postavil dům podle svých plánů (včetně trhání kamenů, které pak použil na základy, náložemi střelného prachu).

Otevírá továrnu na výrobu vestavěného nábytku a zařízení podle vlastních návrhů.

Byl nejen úspěšný jako podnikatel, ale nachází si čas na celou řadu rozmanitých aktivit.

Byl dobrovolným požárníkem, rangerem státu Nový Jižní Wales, členem společnosti pro podporu Národního musea v Sydney, pilně zahradničil a zejména pěstoval orchideje, které úspěšně vystavoval.

Padesát pět let pravidelně jezdil do odlehlých končin australského vnitrozemí, naposledy když mu bylo 98 let; byl na slovo vzatým znalcem australské fauny a flory, pořádal i přednášky o australském „outbacku“. Těm, kteří s ním jezdili, vždy rád

předával své rozsáhlé znalosti. Nevynechal žádný trampský potlach až do doby, kdy mu bylo 100 let, hrál na kytaru staré trampské písničky a vyprávěl příhody z mládí. Všichni ho obdivovali. Když mu bylo 101 let, rozhodl, že už to pro něj pod stan není.

Měl rád knihy a českou část jeho rozsáhlé knihovny věnoval Sokolu.

Avšak jeho nejoblíbenějším koníčkem byl střelecký sport. Aktivně soutěžil ve střelbě z malorážky („bench rest“), též z pistole a zejména z brokovnice (střelba na asfaltové „holuby“ – dvakrát týdně). Mnoho let byl presidentem vrcholné australské střelecké organizace SSAA a později Wakehurst Gun Club (brokovnice). Byl znamenitým trenérem, vychoval několik generací střelců a za své zásluhy o střelecký sport byl vyznamenán zlatou medailí anglické královny, která je též královnou Austrálie.

Aktivně se zapojil do krajanského života jako dlouholetý jednatel Svazu československých legionářů a zahraničních vojáků v Austrálii a zejména ve výboru sydneyjského Sokola. Po mnoho let byl vzdělavatelem a knihovníkem, učitelem češtiny a po mnoho let několik dní v týdnu chodili s manželkou Pat do sokolovny evidovat a pro pokladníka přebírat příspěvky z každodenních sokolských aktivit. Pravidelně pomáhal připravovat sokolský Věstník pro distribuci. Po dlouhou dobu byl činný, i pokud jde o fyzickou aktivitu; každé úterý cvičival aerobics a též každý den chodil na asi hodinovou procházku v buši s pejskem – vlčákem (během mnohých let jich měl již několik), skákaje přes skaliska a koryta potoků jako kamzík.

Asi před třiceti lety zanechal podnikatelské činnosti a odešel na „odpočinek“, který, jak z předchozího vidno, však zdaleka neznamenal to, co by si pod tím pojmem většina lidí představovala.

Zemřel 14. května 2016 ve věku 101 let, 6 měsíců a 6 dní.

Ohlasy čtenářů

...příkládán zde šek na \$50 a to \$25 na Věstník a \$25 na údržbu. Děkuji mockrát za Vaši tak dobrou práci pro českou komunitu a za tak kvalitní časopis.

J Huřták, Flinders NSW

Vážený sokolský Věstníku,
s nekonečně zajímavým obsahem díky nekonečnému počtu přispívajících členů ba i nečlenů Sokola v čele s redakční radou, všem patří nekonečné díky! Opět se těším na pokračování v roce 2016.

S přáním každému všechno nejlepší.

S pozdravem Markéta Ringer, Neutral Bay NSW

Vážená redakce,

...příkládám šek na \$450 – předplatné na Věstník. Využiji této příležitosti, abychom sice opožděně, ale o to srdečněji popřáli Bořkovi vše nejlepší k 90tým narozeninám.

Bohuše a Honza Stejskal, Wallacia NSW

Valná hromada Sokola Sydney

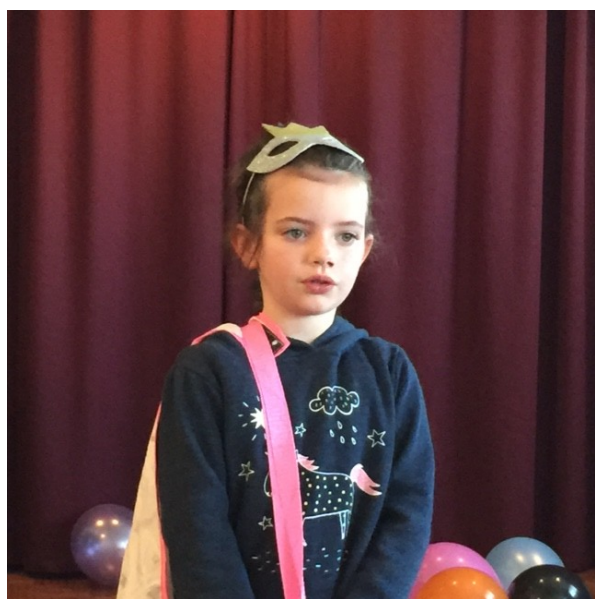
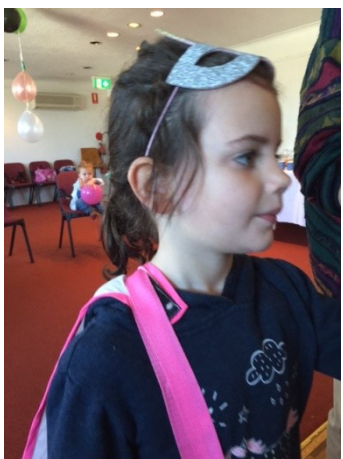
se konala 1. května 2016 v Národním domě ve Frenchs Forest. Pro funkční období 2015 – 2016 byli zvoleni tito ředitelé, činovníci a členové výboru: **Ředitelé:** Jan Jelínek, starosta, hospodář a držitel licence pro prodej alkoholických nápojů; Edita Berntsenová, místopředsedkyně; Petr Čermák, pokladník, jednatel a matrikář; Daniela Frimlová, vzdělavatelka a knihovnice; Mirek Farský, náčelník; Eva Čermáková, náčelnice.

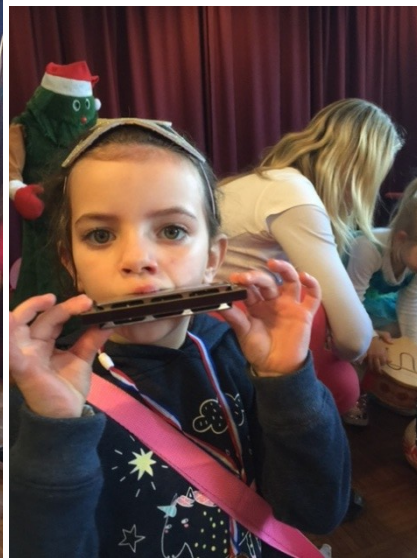
Členové výboru: Václav Novák, Marta Nováková, Sylvia Heszterenyiová.

Starosta župy: Jiří Jelínek

Representantka canberské pobočky: Zora Kašpárková.

Z DĚTSKÉHO MAŠKARNÍHO PLESU

Nohejbalový turnaj na Novém Zélandu

Vašek Novák

Tak se mi opět po dvou letech podařilo uspořádat na Novém Zélandu, v jeho nejzajímavější turistické oblasti ve městě Queenstown, turnaj v nohejbalu. Město Queenstown se považuje za hlavní město adrenalinových aktivit na světě. V loňském roce nám neprálo počasí, déšť nedovolil jiné místo setkání než potkat se v zájmu zachování kontinuity ne na kurtu ale v místním hostinci. Jelikož počet Čechů zde žijících se zvyšuje, logicky se zvýšil i počet týmů a to na pět.

Pro některé z nás se stal vzhledem k našemu věku adrenalinovým sportem i nohejbal. Samozřejmě, že jsou mez námi i mladí. Ale sportování a radost z pohybu je vlastní nám všem. Pro řadu z nás je sport neoddělitelnou součástí života. Vždyť někteří z nás dosáhli v různých odvětvích řadu úspěchů. Máme mezi sebou mistra světa Jardu Krejčíka v závodech dračích lodí a současně mistra republiky v kanoistice z r. 1967, mistry světa v kolové skupiny C Vaška Sosnovce a mne (Vašek Novák), Vaška Smetáka silničního cyklistu.

Výkonnost družstev byla poměrně vyrovnaná a jejich kvalita by odpovídala turnajům pořádaných v Čechách s účastí mimosoutěžních hráčů. Byť v některých týmech účinkovali hráči, kteří se v Česku prezentovali v mistrovských soutěžích např. Radek Prudil z Pardubice nebo Petr Hechtberger z Prahy. Výsledky nejsou tak důležité, přesto pro úplnost - 1. Sydney I, 2. Sydney II, 3. Wanaka (Nový Zéland). Dokladem sportovního zaujetí zúčastněných je i to, že hráči z Wanaky hned po skončení turnaje se šli běháním připravovat na maratón, který se konal následující den.

Věřím a přičiním, aby se nohejbalový turnaj na Novém Zélandu konal i v následujících letech a počet týmu stále přibýval.

Uvítal bych také, kdyby projevil zájem někdo z Česka. Protože jsem dříve působil jako cestovní průvodce, mohl bych připravit poznávací cestu po Novém Zélandu zpestřenou nohejbalem.

Nezáleží na věku, pohlaví ani úrovni hry, hlavní je zúčastnit se, a jak říkáme my Australáci „mít dobrý čas“.

Sokolské pochody

Bořek Šindler

Chodéémchod – zaznělo řízné zavelení bratra Prkno v tělocvičně dejvické sokolovny, a „Spějme dál!“ – a už to jelo kolem sálu. Spějme dál, stále dál, za sokolským praporem /levá, levá/ dosud boj neustal, v poutech úpí rodná zem. Dokud boj neustal /levá, levá/ každý na svém místě buď, a kdo se odrodí, čepelem v tu zrádnou hrud! A několikrát se ta vyparketovaná tělocvična obešla za hlaholu pochodujících sokolských žáků. Rodná zem už tehdy ve třicátých letech minulého století v poutech neúpěla, boj ustal v roce 1918, a kdo by se byl tenkrát vůbec hodlal odrodit? Ale zpívalo se to s gustem a bratr Prkno dovedl zavelet nějak řízně! Tak dokola se před prostnými pochodovalo později někdy i ve švýcarském Curychu v pronajaté tělocvičně poblíže rozsáhlého jezera, a tak i za velení bratrů Křepely, Mesteka, Mařika i dalších sokolských obětavců v Sydney za časů sokolského rozkvětu v Austrálii. Nu – bejvávalo, bejvávalo – a bejvávalo vskutku po sokolsku dobře. Dnes po parketu naši tělocvičny ve French's Forest poskakují hlavně jen volejbalové míče, a koště jejího pečlivého udržovatele bratra starosty Jendy Jelínka...

Ačkoli my Čížkové nijak nevynikáme jako národ zamilovaností co do vojenství, řízná pochodová muzika přece jen jakoby byla v naprostém souladu s naší náturou. Máme to dokonce nějak „v krvi“. Již třeba pochody Julia Fučíka Vjezd gladiátorů nebo jeho slavný Florentinský pochod ještě z doby rakouského poddanství jsou toho důkazem. Samozřejmě, zasmucký rodák František Kmoch dodnes vévodí české pochodové hudbě a „Kolíně, Kolíně“ si vždycky rádi zanotujeme s opravdovou vervou. Když se mezi to bohatství vmísily i pochody sokolské, uvítali Češi jejich rytmus jako svoji druhou přirozenost. Jejich slovní doprovod se však poněkud lišil od textu Ptáčka Jarabáčka nebo třeba rakouského Castalda. Sokolské pochody nesly bez výjimky českou národní tendenci. Kdo se zaposlouchá do takového Šestého července, nemůže ji popřít. Šestého července na strahovských hradbách stáli sokolící v dlouhých hustých řadách a smutně pohlíželi na vrch za Břevnovem. Ona je ta Bílá hora sice jen pomenším vršíčkem, ale nebuďme malicherní. Tam za tím vrchem břevnovským viděli naši švarní sokolící, jak naše máť Čechie vyorává naše stará práva. Ovšemže se

neodvažoval ten sokolský text otázat se, proč si kdysi čeští rebelanti vybrali za svého truckrále jakéhosi dokonalého neznalce českých věcí Fridricha ze vzdálené Falce, jenž po té prohrané bitvě vzal briskně roha a nechal své české obdivovatele ve štychu. Nu, sokolové tam viděli, chtěli tam na tom vršíčku vidět, jen tu matku Čechii, ana vyorává ta stará česká práva. Za doby habsburského panství v Čechách se muselo apelovat na české národní city – a apelovalo se na ně jen což! Bylo prostě zapotřebí vyburcovat ospalé české národní vědomí, a sokolské pochody to dovedly dokázat opravdu skvěle. A sokoláci nepřestávali pochodovat v rytmu písní jako Lví silou a vzletem sokolím. Ano, Lví silou, vzletem sokolím kupředu kráčeje... a byť i cesta daleká, ta sokolika neleká. Nu, Sokolové se svými podnětnými pochody dokázali inspirovat za první světové války i československé legionáře ve Francii, v Rusku i v Itálii, i za nejkrušnějších podmínek. Nežli se tedy snížíme k pohrdlivému úsměvu povýšených kritiků, zamysleme se a zauvažujme si. Nebo si třeba snažme představit, jak jinak bychom my kabrňáci byli probouzeli národní city českého národa zařazeného Vídní na třetí kolej...

Jdou sokolské šiky, jdou, prapor jim vlá nad hlavou. Prapore náš rudobílý vlaj a duj – doneseme svorně k cíli prapor svůj, doneseme svorně k cíli prapor svůj, tak nějak to ta slova tohoto dalšího řízného pochodu oznamovala, k nevěli rakousko-uherských vládců. Nu, a ten svůj prapor opravdu k onomu cíli donesli, za přispění zahraniční osvoboditelské akce T. G. Masaryka a jeho druhů. V prvních dnech poválečných pomáhali udržovat s žalostnými zbytky rakouské policie v osvobozené zemi pořádek, a na Slovensku se pustili do bojů s nepřátelskými Maďary. Sotvaže jsem z vojny přišel, zas mě volali – abych přišel na Slovensko zahnat Maďary. Muzika ta nám pěkně hrá, ať žije Slovensko, Čechy a Morava – muzika ta nám pěkně hrá, ať žije Masaryk a Praha! Toto je ovšem píseň nesokolská, a mladým Čechům již dlouho neznámá – a nebyli s ní nikdy obeznámeni ani starší Slováci, vedeni duchem a pendrekem Hlinkových gard a jejich následovníků. Leč sokolové z historických zemí, Čech a Moravy, opravdu vykonali svou národní povinnost, a na Slovensku bojovali proti urputně se bránícím Maďarům.

Potom, po nějakých těch dvacet let, se tyto tradiční sokolské pochody zpívávaly v sokolských tělocvičnách po celé republice, především samozřejmě v Čechách, poněkud méně hlasitě na katolické Moravě, a ještě slaběji na Slovensku a na Podkarpatské Rusi. Přidaly se k nim i další sletové pochody, a mezi těmi se proslavil zejména Sukův slavný pochod V nový život. Dnešní mladí lidé – dovolují si poznamenat – nevědí o tom zhola nic, nebo jen tuze malinko. Musíme se, my stařešinové, smířit s tím, že sokolské pochody svou roli probuzeneckých písní nadobro dohrály. Dnes je už prostě nelze probouzet, avšak měli bychom jim přece jen zachovat patřičnou úctu. Zpívali jsme je jako žáci a dorostenci v dejvické sokolovně, potom pouze výjimečně v tělocvičně u curyšského jezera ve Švýcarsku jako uprchlíci, a semtam ještě i v Sydney za velení bratrů Křepely, Míky a Maříka. Sokolské pochody úspěšně kdysi vykonaly svoji národní povinnost – a nechť je jim dnes země lehká!

Karel Čapek – Poznámky o tvorbě

Recenze *Bořek Šindler*

Nebudu zajisté nijak osamocen, prohlásím-li, že Karel Čapek je pravděpodobně naším nejlepším českým spisovatelem moderní doby. Jeho sloh, jeho vyjadřování, styl jeho moderního českého jazyka – to jsou opravdové skvosty češtiny. Tvořil knihy, divadelní hry, žurnalistické články a vůbec kdeco z oboru literatury. Prostě skutečný gigant naší české jazykové kultury. Předmětem této recenze je útlá knížečka vydaná Československým spisovatelem s kresbami autora, jeho bratra Josefa, Adolfa Hoffmeistersera a Františka Bidla – a to je k neuvěření – v Praze roku 1960! Ano – v době bolševického temna! Tento pozoruhodný svazeček obsahuje celou řadu názorů a poznámek Karla Čapka, především leč nikoli výlučně o jeho vlastní tvorbě – s výjimkou jednoho z jeho nejčtenějších děl: není v něm jediná zmínka o jeho populární knize Hovory s T. G. M. a také Mlčení s T. G. M. Bolševici se tak strachovali Masarykovy popularity mezi Čechy všech generací, že prostě nepřipustili jakoukoli zmínku o něm, natož o knize o něm... Ale nenalezneme tam ani stopu marxizmu.

Listování tímto svazečkem Čapkových moudrostí je opravdu poučnou, zábavnou a velmi podnětnou procházkou po jeho obsáhlé tvorbě, a jakousi promenádou jeho názory na to i ono v české literatuře. Najdeme tam jeho glosy o jeho vlastních

literárních dílech – o jedné z jeho prvotin Boží muka, o knihách jako Loupežník, R. U. R., Továrna na absolutno, Povídky z jedné kapsy a Povídky z druhé kapsy, Povětroň, První parta, Válka s mloky, Marsyas, O kočičce a květinkách, o divadelních hrách Ze života hmyzu, Bílá nemoc, Matka – nu prostě je to skutečná všehochuť myšlenek a podnětů našeho velkého spisovatele. Není samozřejmě možno citovat všechno, co by se k citování zde hodilo, ale dovolme si zdůraznit alespoň několik vět z jeho poznámek o hře R. U. R., která zakotvila v mezinárodním slovníku české slovo „robot“, na stránce 86: „...Přiznávám se totiž, že k napsání této hry mne svedl její děj, kde hrstka lidí očekává se vztyčenou hlavou svůj konec. Lidský heroismus je mou zamilovanou myšlenkou a zlákal mě vlastně k této látce. A nechtě se cokoliv zdá plynouti z hotové hry, této myšlenky jsem zůstal věren...“.

Na mnoha stránkách se Čapek zabývá problematikou české literatury. Je to velice zajímavé čtení. Na stránce 38 a několika dalších pod titulkem „Krise české literatury?“ najdeme jeho zajímavý rozbor této problematiky. Píše například: „Předně tu máme jazyk. Je jazyk českého písemnictví šedivý a neživotný? Je nebo není na něm vidět nějaký vývoj od dob předválečných? Ustrnul a zploštěl, nebo kypí životem a vyjadřovací schopností? To je první základní otázka, kterou by bylo třeba kriticky zkoumat, než se bude jakkoliv generalizovat soud o hodnotě moderní české literatury...“. Jisto je nade vši pochybu, že jazyk Čapkův nezploštěl, nezešedivěl a ani nedoznal jiných omezení – Čapek sám vnesl do češtiny novou životnost a tvárnost. Avšak jeho kritické poznámky pokračují na stránce 40: „...Po stránce látkové: je správné, že naše literatura je ve svých tématech nějak nápadně omezena? Ano, snad potud, že se vyhýbá dějům ze společenských výšin života. Ale neodpovídá právě to zvláštním způsobem našemu životu a české nátuře?...“. Čapek se rovněž zabývá onou jistou „přízemností“ české literatury, aniž by se dotknul jména jediného českého autora. Čapkovi samotnému nelze samozřejmě vytýkat jakýkoli druh „přízemnosti“ – on sám se ve svých dílech dovedl rozmáchnout po celém globu.

Nu, tuto knížečku Čapkových úvah čte člověk opravdu jedním dechem. V poušti bolševických literárních klamů a literárních náhražek musel být tento svazeček mudrosloví našeho literárního velikána opravdovým přínosem nezvykle čerstvých úvah naprosto se vymykajících opravdové šedi uměle natírané kremelskými štětkami podřadnosti.

Ačkoliv nejsem nijak úzce obeznámen s dnešním českým literárním světem, dovolím si přesto tvrdit, že Čapkovo vyjadřovací umění a jeho spisovatelská nápaditost zůstávají dodnes nepřekonané. Jeho jazykové vybavení vneslo do naší řeči opravdu novou životnost. Zde recenzovaná knížečka je toho dalším svědkem... Pokud jde o tu českou přízemnost – napadá mě, že to má asi jistou souvislost s pozdním znovupovstáním češtiny jako spisovné řeči, protože jen málokterý národ v Evropě prošel tak spletitou a neschůdnou cestou jako národ český, s tisícovými náměty!

Populismus může být dobrý

Pavel Chrastina

30. 5. 2016 Neviditelný pes

Málo platné, současná imigrační krize beze sporu zvýšila vzdělanost českého národa. Co jsme věděli o muslimech a podstatě jejich náboženství ještě před rokem a půl? Odpověď je jednoduchá: zhola nic. Dnes už víme, a to především díky internetové komunikaci, téměř vše. Víme nejen, že korán je už od svého vzniku rozdělen na dvě značně si odporující části; víme, že jeho kapitoly jsou nepochybně záměrně poněkud chronologicky zpřeházeny; víme, že jsou v něm verše tzv. nadřazené a podřazené, které si většinou navzájem odporují. Dále víme, že korán není jedinou muslimskou liturgií, je součástí tzv. sunny, která obsahuje také nejstarší životopisy proroka Mohameda, a víme, že je v ní neoddělitelně zabudován „prováděcí návod k praktickému životu“ každého pravověrného muslima, který se nazývá šaría. Institut, který někteří nazývají „islámským právním kodexem“.

Navíc už víme více než dost o různých podobách islámského dualismu, což znamená, že jsme schopni podhalit roušku pouhého náboženství a jasně rozpoznat záměrně zakrývanou politickou stránku islámu. Známe jejich politické cíle a máme dostatek informací o prostředcích, kterými chtějí ovládnout jednotlivé země, jejich národy, a postupně i celý svět. To je politická doktrína islámu, jednoznačně deklarovaná v jejich „náboženských“ textech. Nastalá masová invaze muslimů do Evropy je

prostředkem, kterým chtějí svého politického plánu dosáhnout. Víme to nejen díky podrobným analýzám Centra pro studium politického islámu - CSPI (viz publikaci Bill Warner: Právo šaría pro nemuslimy, pdf), ale také díky pečlivému sledování veřejných vystoupení a projevů samotných muslimských vůdců. Většina z nich je vůči nám arogantně otevřená a svá „konečná řešení“ se nesnaží zakrývat.

Ať se multikulturalisté snaží tato fakta a jejich možné smrtící dopady na naše vlastní kulturní prostředí jakkoli zlehčovat, čím dál tím větší části tradiční evropské populace začíná být jasné, že se právě teď děje na území našeho kontinentu něco velice neobvyklého, něco velice nebezpečného, něco, co lze bez nadsázky nazvat válkou dvou naprosto rozdílných civilizací a společenských systémů. Je třeba si uvědomit, že demokracie je po pětadvaceti letech relativního klidu znovu vážně ohrožena, a vyhlásit odpovídající pohotovost.

Hovořil jsem o čím dál tím větší části evropské populace, která si konečně uvědomuje podstatu nastalé krize. To mě zákonitě přivádí k úvaze o nejnovější, v médiích tzv. hlavního proudu dnes stále častěji používané nálepce – „populismus“. Všichni, kdo se chtějí bránit postupné islamizaci, zejména ti zodpovědní mezi politiky, jsou náhle onálepkováni jako populisté.

S předchozími nálepkami fašistů, rasistů či xenofobů jsme se snadno vypořádali. Těžko uvěřit, že většina národa, který si nepřeje přijmout nám cizí a nepřátelskou doktrínu politického islámu, jsou zrovna všichni fašisté, a tudíž zároveň rasisté. Nesmyslnost této nálepky je jasná. Podobně nesmyslná je nálepka xenofobie, protože se zde nejedná o obavu z čehosi neznámého, ale o obavu z dnes už velmi dobře popsaného fenoménu politického islámu, jehož světovládné cíle byly již mnohokrát veřejně odhaleny. Rádoby intelektuálové si totiž zvykli házet cizími výrazy, pokud možno latinskými, v naději, že většina konzumentů nezná skutečný význam těchto slov. To je případ všech těch fobií a to je také případ populismu.

Podívejme se do encyklopedie, která říká: „Populismus je politická filosofie hájící práva a moc lidu v jeho boji s privilegovanými elitami.“ A dále: „Populismus je politické hnutí organizované na základě této filosofie.“ Definice, kterou by si měl zapamatovat každý. A veřejnoprávním moderátorům by ji měl někdo milosrdně nacpat do jejich mozků.

Mezi evropskými politiky, a týká se to většiny evropských národů, stále sílí hlas těch, kteří zastávají většinový názor občanů svých zemí. Občané jednoduše nechápou, proč by měli svou práci živit statisíce cizích nájezdníků (zde hovořím o těch, kteří právo na azyl v žádném případě nemají), když se v sociálních systémech mnoha evropských zemí nedostává na vlastní bezdomovce, na péči o těžce nemocné, na trvale zdravotně postižené, na podstatnou část důchodců, a to nehovořím ani o zátěži, kterou představují nová, Evropskou komisí naoktrojovaná sociální privilegia tzv. nepřizpůsobivých etnických menšin.

Politik, který bere toto vše zodpovědně v potaz, je našimi veřejnoprávními médii pejorativně onálepkován jako populist. Zastavme se na moment a udělejme si jasno. Máme přece demokracii. Ve zkratce je to lid (populus), který si volí svého zástupce, aby v systému řízení země hájil jeho potřeby, názory a zájmy. Politik, který reprezentuje a hájí veřejné mínění většiny svých voličů, je právě tím správným zástupcem lidu, kterým má být. Zároveň se však od něho očekává, že bude schopen společnost, která si ho vybrala volbou, vést k jejímu všeobecnému prospěchu, nikoli naopak. Politik, který plní své poslání podle všech nezpochybnitelných pravidel, ke kterým se při převzetí svého mandátu zavázal, je často veřejnoprávní nálepkou „populista“ záměrně odsouván do šedé zóny jakési nedůvěryhodnosti. Ve skutečnosti může být takový politik právě tím člověkem, kterého všichni potřebujeme. Jak dlouho si tedy necháme podobné pejorativní nálepkování líbit?

Vyvstává zde zásadní otázka. Veřejnoprávní média jsou financována pomocí koncesionářských poplatků, jakési „mediální daně“, kterou platí každý z nás. Hlavní komerční stanice žijí z reklamy, kterou zaplatíme opět my, když to či ono zboží nakupujeme. Převládající názor našeho veřejného mínění je po všech mnohokrát opakovaných průzkumech dostatečně znám. Většina našeho národa si islamizaci Evropy nepřeje. Komu tedy naše tzv. média hlavního proudu – a zejména ta veřejnoprávní, za naše vlastní peníze – ve skutečnosti slouží?

Počet dobře informovaných občanů především díky alternativním svobodným médiím neustále roste a nesmíme zapomenout, že tito občané jsou zároveň budoucími voliči. Pro falešné politické hráče není větší pohroma, než dobře informovaný volič. Takový,

který jim vidí do karet. Dobře si to pamatujme při kterýchkoli příštích volbách, protože každé, i ty méně důležité volby, se mohou stát malými referendy, kterými rozhodujeme o naší vlastní budoucnosti. Nemusí to nutně platit vždy, ale ukazuje se, že za jistých okolností může být i populismus dobrý. Je to filosofie prosazující vůli lidu proti nečitelným a často velmi podezřelým zájmům mnohdy samozvaných privilegovaných elit. Klíčem k odporu zůstává dobře informovaný volič.

Too late to worry now. And the penalty for “Treason” is...?

Larry Pickering

When our feminists ignore the genital mutilation, oppression of women, rape of little children of both sexes, we have a problem.

When our Politicians condemn an elected member of the Dutch Parliament for coming to Australia to speak his views, we have a problem.

When Australians are callously murdered in cold blood by immigrants of any Nationality, Religion or Race and our Government offers sympathy to the family of the perpetrator of the crime before offering sympathy to the family of the victim then we have a problem.

When Australians are living below the poverty line and have nowhere to live while immigrants of any Nationality, Religion or Race are prioritized, then we have a problem.

When 16,000 English speaking skilled professional workers are refused visas and 12,000 uneducated, non English speaking refugees are accepted, then, guess what? We have a problem.

When Australians are called racists and bigots for speaking out about their concerns about the above, then, again, we as a Nation, have a problem.

When people prefer to debate the best bachelor or best contestant on X Factor to debating our Nation's future, our children's future and our grandchildren's future – well, you got it, we have a problem.

When our news is censored and we have to delve into the internet to find out what is happening in the world and in our own country, dare I say, we have a problem.

The one thing that sets Australia apart from almost any other Nation on Earth is the Aussie spirit. It can be seen as a she'll be right mate attitude that suggests apathy; or she'll be right mate because we will take care of it.

I went and saw Bridge of Lies yesterday and it is well worth the watch.

The Berlin Wall was put up to separate two different Political views. It was a physical wall. Today, we have a wall being built in Australia. It is not made of bricks and mortar. It is made of censorship, Political Correctness and insidious manipulation through media control, Acts of Parliament and Social media trolls. There is no razor wire, no watch towers. Just the ability to call someone a racist.

I am reminded of the words in the old childhood saying: Sticks and stones may break my bones but words will never hurt me. Well, today, apparently, words can hurt you, but only if you live on the side of the wall that our Government and Politicians have elected as the “right” side of the wall.

No longer are people in Australia even able to scale a wall. Bullets are not needed. To shoot us down, all that is needed is to call us racists or bigots.

I am hoping that the Aussie “She'll be right mate” translates to “don't worry, we will take care of it” and rise up and say that this is our country.

Many of us came from convict backgrounds, sent in to exile for stealing a coat or a loaf of bread or a silver spoon.

Some came for murder and robbery or prostitution. Tough people.

Many came from China to work on the Gold Fields.

Some came from Italy to work on the Snowy Mountain scheme.

Some came from Hungary during the Revolution.

Some came from Vietnam during the Vietnam War.

But they came for a chance to work and start a new life. And they worked hard.

The Greeks, Serbs, and Irish, so many more that it would be impossible to name.

There were no hand outs, no privileges offered.

These people were given a chance to start a new life, in Australia, to become Australians.

And Australians they became.

They learned English and embraced our country while offering the gift of their food and culture and music.

We accepted that gift and sat together at the same table and laughed and drank their wine, ate their food, danced to their music and married and loved their people as they loved us.

I have spoken with friends from Hungarian, Italian etc backgrounds and while they embrace and celebrate their roots, they consider themselves Australian.

The common denominator with this terrible situation that we find ourselves in is that our current immigrant population do not want to embrace our culture but to destroy it.

They do not want to learn our language, but to annihilate it.

They do not want to work but to get us to work for them.

Friends, this is not a Refugee crisis. This is an Australia Crisis. I fear that it will be too late if something does not happen while we still have enough Aussies left.

Propagace islámu v Libni za naše peníze

V Praze 8, 4. 4. 16

Ondřej Gros facebook.com/ondrej.gros

Tak už je to tady, v Praze 8 máme mešitu. A tím nemyslím píseň od nejmenované rockové skupiny, která se prosadila v anketě Český slavík. Ale opravdovou mešitu. Místo, kde se muslimové scházejí k modlitbám, ale i místo, kde radikální imámové v západní Evropě horují pro potírání (a to je ještě slabé slovo) všeho nemuslimského a odkud vyrážejí na svou pouť sebevražední atentátníci.

Ještě před dvěma třemi lety byla na místě „jazyková škola“. Teď se ukazuje, že to byla pouhá kamufláž, když se její zakladatelé za označení „mešita“ ještě styděli. Teď už se dokonce s podporou české vlády chlubí. Navíc hrdě hlásí do světa – mešita v srdci Evropy.

Začali tam pořádat i obědy pro veřejnost, kterou chtějí přesvědčit, že ten islám je přece fajn. A dokonce tam i dobře vaří!

Oběd v neděli 3. dubna spolupřádala iniciativa HateFree Culture. Tento projekt má „na starosti“ Agentura pro sociální začleňování, jeden z odborů Úřadu vlády ČR. To je skvělé, ne? Místo toho, aby nás vláda chránila před radikálními islamisty, bojovala proti přistěhovaleckým kvótám a hájila zájmy českých občanů v tzv. Evropské unii, pořádá obědy v mešitách. Výrazná většina daňových poplatníků není islámu nakloněna. To však vládě v čele s ČSSD a ANO nijak nevadí a projekt, který islám lakuje narůžovo, dotuje pod dohledem „populárního“ Jiřího Dienstbiera miliony korun.

Hlavním mediálním partnerem projektu je Česká televize. Divím se, že to poetické nedělní poledne nebylo přenášeno rovnou v přímém přenosu, aby se diváci mohli přesvědčit, jak se tato cool akce placená i miliony televizních koncesionářů povedla.

Víme, že u nás příliš mnoho muslimů není. Před mnoha a mnoha lety jich nebylo mnoho ani směrem na západ. Situace se pak pomalu měnila až k dnešnímu stavu, kdy mešity slouží jako ambasády násilí. Chceme to časem i v české kotlině? Není spíše na místě již nyní více rozumu?

Otázkou samozřejmě zůstává, jak se k tomu, že se pár metrů od radnice nachází dnes už oficiálně mešita, postaví vedení osmého obvodu. Dovolím si spekulovat – zelení slaví. A co starosta Petrus s místostarostou Fichtnerem? Zatím předvádějí jen ohlušující ticho... V jiných, daleko nepodstatnějších věcech jsme vždy slyšeli mantru o diskusi s občany, přívětivém veřejném prostoru, zlepšování Prahy 8.

Alespoň na pár slov protestu by se koalice vzmoci měla. Jako příklad by jí mohlo sloužit, když se v minulosti podařilo zabránit vybudování čistě muslimského hřbitova. Čekáme však asi příliš mnoho.

„Pane doktore, můžete mi poradit něco zaručeného proti tloušťce?“ „Kupte si kilo čočky, paní.“ „Kilo čočky? Ale, pane doktore, čočka přece obsahuje uhlohydráty a ty jdou právě na tloušťku!“ „Já neříkám, že tu čočku máte jíst, Vyhodte ji vysoko do vzduchu a potom ji po jedné sbírejte ze země, aniž pokrčíte kolena.“

„Tak jak se daří milostivé paní?“ ptá se domácí lékař. „Dobře, pane doktore. Snědla už talíř silné polévky, jak jste mi to poradil,“ odpovídá muž. „Skutečně? To je znamení, že se jí daří již podstatně lépe. A co potom?“ „Potom vzala talíř a hodila mi ho na hlavu.“ „Výborně!“ zvolá radostně lékař, „to už je tedy skutečně zdráva!“

Ke starci, který je velmi vážně nemocný, zavedla jeho žena doktora. Přišel, prohlédl pacienta a prohlásil: „Váš muž je mrtev.“ Stařec se však probudil a řekl: „Jenže já nejsem mrtvý!“ „Mlč,“ přikazuje mu žena „doktor to přece ví lip!“

Pepíček přišel k panu doktorovi s opuchlou tváří. Doktor se ho ptá: „Sedla včelička, sedla?“ „Sedla, pane doktore, ale štípnout nestačila. Bratr ji praštil lopatkou.“

Lékař poučuje pacienta před operací slepého střeva: „Zapamatujte si: jak se probere te z narkózy, hned se posaďte na kraj postele a zahýbejte nohama. Asi za dvě hodiny potom jednou obejdete postel a zítra se vydejte na malou procházku do parku. Jasně?“ „Ano, pane doktore,“ nervózně kývá hlavou pacient, „a po dobu operace mohu ležet?“

Lékař odešel, pan Kopejtko se namáhavě obrátil v posteli a těžce vydechl: „Tak co říkal doktor?“ „Nemáš se znepokojovat, je to už lepší...“ sdělila mu manželka. Pak sedla ke stolu, chvíli něco psala a potom se obrátila k muži s otázkou: „Prosím tě, jak se vlastně píše slovo pohřeb: s p nebo s b?“

Přijde kostlivec k doktorovi a ten mu říká: „No, ale to jdete pozdě – měla jste přijít před rokem...“ „Ale já tu byla!“ „Aha? A co jsem vám tehdy řekl?“ „Táhni, simulante!“

Přijde romský spoluobčan do obchodu se zbraněmi a ptá se prodavače: „Máte bazuky?“ „Ne.“ „Máte kulomety?“ „Ne.“ „Máte aspoň granáty?“ „Ne.“ Vyjde tedy ven, nedá mu to a tak se podívá do výlohy, kde vidí obrovský sortiment zbraní. Naštve se a vrátí se zpět do obchodu. „Máte něco proti cikánům?“ „Bazuky, kulomety, granáty...“

Kamarád navštíví svého kamaráda a ten mu na obrázcích ukazuje, co všechno už zastřelil. „Tady je tygr..., slon..., zajíc..., tchyně...“ „A proč se ta tchyně tak usmívá?“ ptá se host. „Protože jsem jí řekl, že se jdeme fotit.“

Povídá jeden totálně ožralý myslivec v hospodě svému kolegovi: „Tak jsem ho viděl... vobrovský voči... zamírím mu rovnou mezi světla... a bác – a v tu ránu se ten autobus zastavil!“

Příběhne sváteční střelec po lovu do hostince a ve dveřích se střetne s místním lékařem. „Víte, co jsem dnes skolil, pane doktore?“ „Vím..., už byl za mnou na ošetřovně.“

Rybář se ponuře vrací domů a soused se ho ptá: „Dneska jste nic nechytil, vidíte?“ „Jakpak ne. Já chytil rybu a mě pak porybný.“

Hádankový koutek

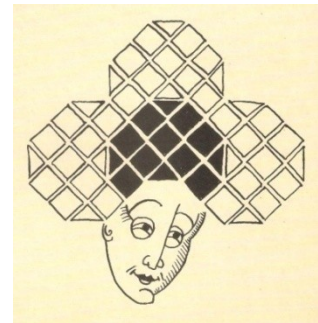
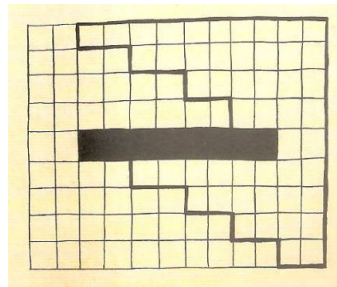
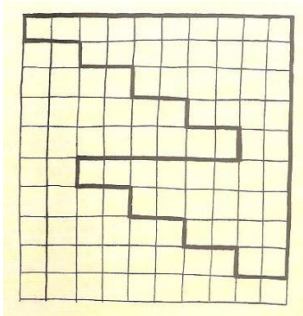
Pan **Richard Toman**, jako obvykle, vyřešil všechny tři hádanky z dubnového Věstníku správně. A to není nijaký malý výkon, protože ty první dvě byly velmi nesnadné... Opět musím vypustit popis předchozích dvou problémů a přiložit jen jejich řešení.

1. Cut-Out

Solution: On the right is a picture of the four superimposable parts.

2. Carpet

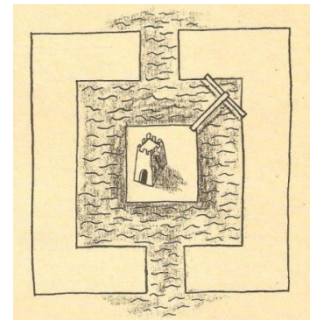
Solution: The picture on the left shows how the carpet should be cut, the one on the right how the room should be carpeted.

3. Avalon

Avalon is a square island surrounded by a river which is 4 m wide. You have two planks which are 3.9 m long and a few centimetres wide. How do they need to be arranged to make a stable bridge that lets you get to the legendary island?

Solution: The planks can be arranged across any of the four corners as in the picture on the far right...

Dnešní hádanky:

Všechny tři nové hádanky jsou opět z knihy **Fabrice Mazza "Enigma"**. A po těch velmi obtížných hádankách z minulého Věstníku nabídnu dnes daleko lehčí a mnohým rovněž známé, i když ve Věstníku se dosud neobjevily...

1. Nine Points

Take a nine point 3 x 3 grid. The architect of the crypt wonders how he can join these nine points on his plan by drawing four straight lines without lifting his hand... Can you help him?

2. Wine Level

Two drunks find an open keg with a perfectly symmetrical shape, about half full of wine. One of the men claims that the wine level comes more than halfway up the keg, the other that it comes up less than halfway. How can they decide who is right if they don't have a measuring instrument or any other kind of tool, nor any container?

3. Wolf, a Goat and a Cabbage

You have a goat, a wolf and a cabbage with you, and you have to cross a river to get back home. Unfortunately, you have a very tiny boat that will let you take only one animal or object across at a time. On each trip, therefore, you have to leave two things unsupervised on the river bank for the time it takes you to make a trip. How will you manage to get them all across, without any of them being eaten (the wolf eating the goat or the goat eating the cabbage)?

Maria Daňková
MariaDankova@gmail.com
Tel: (02) 9939 1031
Mob: 0448 893 788

*Viktor Ponrepo, vlastním jménem Dismas Šlambor (6. 6. 1858 – 4. 12. 1926)
byl český průkopník kinematografie, majitel prvního stálého
kina v Praze v domě U modré štiky v Karlově ulici.*

KINO PONREPO – SOKOLSKÝ NÁRODNÍ DŮM SYDNEY

Představení se obvykle konají každou třetí neděli v měsíci v sokolském Národním domě v prvním patře 16 Grattan Crescent, Frenchs Forest v 14.00 hodin.

Neděle 24/7/2016 v 14.00 hodin:

JAN ŽIŽKA

Odehrává se v letech 1419 – 1420 a zachycuje stupňování napětí a nenávisti lidu proti teroru všemocné katolické církve a panstva, které přeroste v revoluci a první velké vítězství „božích bojovníků“ nad křížáckými vojsky v bitvě u Sudoměře (Sudoměřic). V epickém vyprávění podle král Václav IV. hrozbám Říma a dá rozkaz odzbrojit Pražany. Žižka vybojuje velký vnitřní zápas, aby se nakonec postavil na stranu lidu. Neuposlechne králův rozkaz a nechá otevřít královské zbrojnice a rozdat zbraně lidem. Pražskou defenestrací, kdy jsou konšelé vyhozeni z oken radnice, začíná husitská revoluce, proti níž vyhlásí Zikmund křížovou výpravu. Toho už se ovšem král Václav IV. nedožije. **Režie:** Otakar Vávra. **Hrají:** Zdeněk Štěpánek, František Horák, Karel Höger, Vlasta Matulová, Ladislav Pešek, Jan Pivec, Václav Voska, Vítězslav Vejražka, Gustav Hilmar, Miloš Kopecký, Gustav Opočenský, Vladimír Leraus, Marie Tomášová, Vilém Besser, Jaroslav Vojta, Marie Vášová, Vladimír Ráž, Otto Lackovič, František Kreuzmann st., Míla Pačová, Rudolf Hrušínský, Gustav Hilmar a jiní.

Neděle 21/8/2016 v 14.00 hodin:

PROTI VŠEM

Po bitvě u Sudoměře se husitské hnutí šíří po celé zemi a lidé odcházejí budovat opevnění města Tábor. Pražané žádají o pomoc proti Zikmundovým vojákům a táborští pod vedením Jana Žižky se vydávají ku Praze. Opevní se na hoře Vítkově, aby se v krvavé bitvě střetli s početným Zikmundovým vojskem. **Režie:** Otakar Vávra. **Hrají:** Zdeněk Štěpánek, Gustav Hilmar, Vlasta Matulová, Bedřich Karen, Jan Pivec, Miroslav Doležal, Václav Voska, Jana Rybářová, Petr Haničinec, Stanislav Neumann, Jaroslav Vojta, Bohuš Záhorský, Marie Vášová, Otto Lackovič, Vladimír Ráž, Eva Jiroušková, Radovan Lukavský, Václav Špidla, Vítězslav Vejražka, Eduard Kohout, Miloš Nedbal, a jiní.

LETEM SVĚTEM

Lednové číslo publikace **American Sokol** se mi buď někam zaběhlo, nebo snad vůbec ani nevyšlo – leč nedejme se odradit! Nu a mariášníci nastražte uši – na titulní stránce lze totiž spatřit ilustraci Dana Halenzy ptáka sokola s názvem „Talon“, a to prý bylo logo sokolské jednoty Naperville ve státu Illinois u příležitosti sokolského sletu v Americe v roce 1993. Souvislost talonu se sokolem mi bohužel uniká, ale mariášníci karetní výraz „talon“ rozpoznají ihned... Znalcům amerických filmových hrdinů to jméno bude možná zcela běžné, leč já se dočítám jako novinku z článku na stránce páté, že „character actor“ Danny Klega, jenž zemřel v červenci minulého roku v pozhnaném stáří 91, byl původem Čech, a že kdysi za svého mládí jako námořník opustil v Americe bez povolení loď, na níž pracoval, a stal se tak v New Yorku ilegálním přistěhovalcem. Až tak sa může!

Krajanský List jakoby si přímo zakládal na nečíslování stránek a neudávání přesných adres svého vydavatelství a české restaurace v Brisbane. Těmito nedostatky se vyznačuje i jeho únorové vydání. Právětak i jeho březnové vydání se opět představuje přespolním čtenářům s neočíslovanými stránkami. Na titulní stránce nám popřává veselých velikonoč se snímkem dvou malých chlapců v kdysi tradičních vesnických krojích, a v zajímavém byť anonymním dvoustránkovém článku se zabývá dílem básníka Jaroslava Seiferta. Je tak vzpomenuo třicátého výročí jeho skonu... Na poslední stránce najdeme připomínku o konání výroční členské schůze – a čtenář možná uhádne jméno spolku, jež není uvedeno. Dočtete se i hlášky, že si můžete objednat segedínský guláš s houskovým knedlíkem – ale adresy místa pojedení oné slasti se nedočtete! ... Je tedy již jakousi samozřejmostí, že ani dubnový Krajanský List se nehonosí stránkami očíslovanými. Na poslední stránce se vám budou po přečtení několika jídelníčků sbíhat sliny, objednávku si můžete pořídit prostřednictvím emailu, leč jako návštěvník z nequeeslandských končin neuspějete osobní přítomností, jelikož adresa jídelny je opět zahalena hustým závojem nepublikovaného tajemství. Buď jak buď, na prvních dvou stránkách se dočtete mnoho z toho „co jste ještě nevěděli, anebo možná věděli o naší malinké zemi v srdci Evropy“. Že slovo „robot“ uvedl na světovou scénu Karel Čapek jsem například já věděl, nevěděl jsem však, že kontaktní čočky pocházejí z dílny českého vynálezce Otty Wichterle. Není to ani nijak povědomo širému světu – my domýšliví Češi si mylně představujeme, že jsme oblíbenci vesmíru, a že se o nás ví kdeco! – Pokud byste snad očekávali, že květnové vydání bude mít očíslované stránky, jste vedle jako jedle. Na titulní stránce je anonymní pojednání o Karlu IV.

Leží tu přede mnou i melbournský **Kvart** z února/března tohoto roku. Nacházím tam pozvánku na promítání filmu Zdeňka Svěráka „Obecná škola“ u příležitosti jeho osmdesátky na melbournském filmovém festivalu českých a slovenských filmů. České veřejnosti je tento český umělec spíše znám jako povedený recesista Jára Cimrman – a on je opravdu hotovým ztělesněním dokonalého provozovatele tohoto českého žánru! – Mám tu i Kvart z dubna/května, ve vydání barevném. Hned na titulní stránce se lze dočíst zajímavostí o českém králi – v pořadí jedenáctém – jenž se narodil v květnu Léta Páně 1316 v Praze. Mezi zajímavostmi otištěnými rovněž na první stránce se dočítáme, že v měsíci květnu se narodili i Jiří z Poděbrad a císařovna Marie Terezie, že v květnu v roce 1868 byl slavnostně položen základní kámen Národního divadla, a že v květnu 1434 proběhla Bitva u Lipan... Pero starostky melbournského Sokola „Vera Zlaty“ čtenáře na druhé stránce oslovuje anglicky... Na čtvrté stránce se dočítáme ve dvou verzích o vzniku dvouocasého českého lva jako naší heraldické ikony. Podle první verze dva lví ocasy představují symbol spojení Čech a Moravy. Druhá verze prý praví, že „dvouocasost“ českého lva symbolizuje spoluvládovství krále Přemysla Otakara II s jeho otcem Václavem I. Další zajímavostí je okolnost, že stříbrný lev v červeném poli je prý znakem českého státu již od třináctého století, a moravská orlice že je neméně stará... Pozorný čtenář se poučí i o původu rodiny amerického umělce Andy Warhola ze severovýchodního Slovenska. Z pera Karla Knapa se na dvou hutných stránkách informací dovidáme mnoho podrobností o životě „světoběžníka“ Jana Sedláka, někdejšího jakobymanžela tenistky Hany Mandlíkové. V Sydney působil mnoho let jako restauratér – naposledy snad jako majitel a provozovatel podniku Hungry Czech na Military Road v Mosmanu. Sedlák ovšem vlastnil postupně v Sydney celou řadu restaurací – s výbornými jídelníčky!

Lednové vydání časopisu **novýPolygon** je podstatně ochuzeno – a to o rubriku „Stalo se“, kterou dosud tak pečlivě a přehledně vedla Dana Kratochvílová. Důvody udává paní redaktorka Kratochvílová v redakčním úvodníku – leč škoda přeškoda toho dvouměsíčního datovaného souboru událostí relevantních pro Českou republiku. Je sice pravda, že se lze o nich dopátrat v internetu, ale internet musí čtenář povzbuzovat – rubrika „Stalo se“ nám to prezentovala tak říkajíc polopatě, a to mělo své nesporné výhody! Nu, už se stalo, už se holt stalo!... Jako obvykle, výběr námětů je i v tomto vydání velmi pestrý, takže vybírat z té bohatosti není snadnou záležitostí. Nicméně neodolám a doporučím čtenářům těch několik stránek věnovaných životu a působení Cyrila Vincence v Sydney, jako jedinečného a veskrze noblesního lahůdkáře v notorické Hay Street nedaleko hlavního nádraží. Vystrídalo se tam několik českých lahůdkářství – leč to Cyrilovo přetrvalo několik desetiletí. „Každý den zde bylo něco se slevou“ dočítáme se. „Nade vším zde se však libě vznášela vůně všech těch dobrot“ – a to je svatá pravda. A ta vůně kralovala v obchodě po celých šedesát let Cyrilova vlastnictví! „U Cyrila se Sydney počala učit jist chutná, převážně evropská jídla,“ vzpomíná autor. Není to tak zcela pravda, ono existovalo například po několik let v Hay Street i několik jiných českých lahůdkářství, takže tím vzorem nebyl jen podnik Cyrilův, ale jeho podnik vytrval nejdéle ze všech. Moravan Cyril Vincenc dorazil do Sydney jako uprchlík před bolševickým režimem v Československu a začínal jako umývač nádobí v jedné nemocnici, a tam „se zanedlouho prosadil jako kuchař snídaní“... Když si „povypůjčoval peníze od přátel ... otevřel si v roce 1955 svoje první lahůdkářství na 183 Hay Street“ a „jeho prvními zákazníky byli uprchlíci z poválečné Evropy,“ oznamuje nám autor tohoto eminentně zajímavého povídání. Během času se Cyrilovo lahůdkářství přemístilo o krůček dále na číslo 181... Nu, Cyrilovým odchodem skončila i jedna významná éra jídelníčku Australanů v Sydney. Pamatujete, vy nejstarší? Fish and chips, steak and onion, jistá starobritská šlichta neustále opakovaná, a skopové, skopové a znovu a opět jen skopové – ovšem bez česneku - a věru nic moc víc. A dnes? Dnes snad neexistuje pokrm, který by se nedal v Sydney obdržet – a v tomto postupu Sydney z kulinární pouště do opravdové oasy všech dobrot bylo důležitým článkem i lahůdkářství Cyrila Vincence! „Tuto reminiscenci sestavil a do češtiny převyprávěl George Švehla,“ poučuje nás konečná noticka. Bravo, bravo, bravo! Leč není vyhnutí, list nutno obrátit... Ovšemže – novýPolygon skýtá velkou přehršli zajímavostí a pozoruhodností, a není snadno z nich vybírat, leč pokusím se... Václav Mader klade již v nadpise svého příspěvku na třetí stránce pertinentní otázku: Kdo zásobuje svět zbraněmi? Odvážil se už někdo z těch výborně placených „politiků“ položit tuto otázku nahlas? Tak se dotazuje dále, a konstatuje, že to jsou „USA, Rusko, Německo, Francie, Anglie, Izrael, Čína a některé menší ryby“ včetně České republiky, ale že však ani v jednom z těchto států se žádná válka nevede. Tvrdí, že „důvody jsou značně komplikované“, že „celková světová politika není určována postavami jako Obama, Merkelová nebo Putin“, a že to jsou „všemocné multinacionální průmyslové a finanční konglomeráty, které určují směr politiky“. Nu což o to, úvaha zajímavá to skutečně je – jak tomu ale odpomoci? To již ponechává autor za úkol čtenářům – ale my čtenáři jsme na to poněkud pokratší... Mader končí poněkud resignovaně slovy: „A tak zbývá pouze říci, že na celém světě jsou již jen dvě – poslední? – morální autority: je to papež František a tibetský Dalajláma“ a klade sobě i nám nezodpověditelnou otázkou, že co ale zmohou tyto osobnosti „proti všeobecné vládě peněz, které nahradily Boha, a proti hlouposti obecného lidu“? Dodal bych k tomu, že hloupost lidu obecného je skutečně bez hranic, a zeptal bych se, kdo za ty zbraně platí?... Z příspěvku Jana Cholinského adresovaného „Předsedovi Evropské komise Jean-Claude Junckerovi bych na stránce 15 vybral toto: „Pane předsedo, žádná česká morální povinnost podřídít se migračním kvótám Evropské komise na základě jakési reciprocit s ohledem na českou historickou zkušenost neexistuje, je to jen vykonstruovaný manipulativní pseudoargument“ – a s chutí bych to podepsal i já. – V podobné úvaze pod titulem „Poslední dny Evropy?“ hovoří o „masochistických orgiích“, a svou úvahu končí těmito slovy: „Evropská Unie selhává po všech stránkách, ale nyní jde už tak říkajíc o život, o život Evropy v rukou nezodpovědných hazardérů, kteří se konečně dopotáčeli na konečnou, nemají kam vystoupit, ale musí zmizet.“ I to bych podepsal zlatým brkem. – Samozřejmě, že Polygon má i mnoho jiných podnětných článků a hodnotných úvah, včetně krasopisu Luďka Frýborta, a dává slovo i několika australským našincům – nutno však mít na zřeteli i trpělivost čtenářů!

Západoaustralský **Klokán** má v únorovém vydání celou řadu pozoruhodností o své vydavatelce Lucii Vrbské podepsaný autorkou jen jako „Gábina“. Dovídáme se, že paní vydavatelka dorazila do Austrálie v roce 2001, a vydávání Klokána se ujala v roce 2012. Absolvovala speciální kurs grafiky, a to ji pomohlo vylepšit úpravu Klokána. V Gábinou citované pasáži se dočítáme, co by paní vydavatelka chtěla dokázat: „Ráda bych, aby se do psaní zapojila celá komunita, aby psali různí lidé a sdíleli s ostatními krajany své zážitky, názory a události v Západní Austrálii“. Jaké to zbožné přání – jen tam do toho ty „různé lidi“ dostrkat!... V tomto vydání se také „Milan“ zabývá původem několika slov v češtině. Takže „Ahoj“ je prý možná zkratkou námořnického zvolání „ad honorem Jesu“ (ke slávě Ježíše)! Naproti tomu „nazdar“ vzniklo prý v souvislosti s pořádáním sbírky na postavení Národního divadla v roce 1851 – a to v původním uspořádání „na-zdar“ oné sbírky... Nechybí ani tentokrát dětský Klokánek. – V březnovém čísle opět nahrazuje Klokánka jeho slovenské dvojče Klokánček. Úvodní slovo napsala nově jmenovaná česká generální konsulka v Sydney Hanka Flanderová – ano, od počátku tohoto roku byl její zastupitelský úřad povýšen na konzulát generální. Lze se samozřejmě poučit a pobavit i ostatními příspěvky tohoto čísla – v neposlední řadě obsahem rubriky z Klokánkovy kapsy. – Titulní stránce dubnového vydání vévodí tvář Zdeňka Svěráka/Járy Cimrmana, a na osmé stránce čteme nepodepsanou úvahu k jeho filmu „Obecná škola“ – s přáním k jeho dovršené osmdesátce. Chcete-li se poučit o ježibabách, najdete o nich dost informací v Klokánkovi na celých dvou stránkách! – A mám tu před sebou i vydání květnové s rozprostřenou slovenskou vlajkou třímanou usměvavou Kiky a Markem, a nutno s lítostí zaznamenat, že čas na Řej maškarní pořádaný v Perthu 28. května u příležitosti oslavy sedmistých narozenin krále Karla IV pro nás východňáry bohužel již minul. Jitka Smith „z různých zdrojů“ sestavila na dvou stránkách zajímavosti o tomto čínorodém panovníkovi, čtyřikrát ženatým. Uvedme zde alespoň autorkou zvýrazněné stavby jím uskutečněné: kostel Panny Marie Sněžné, Hrad Karlštejn, započetí stavby katedrály sv. Víta, rozšíření Prahy o Nové město pražské, postavení Hladové zdi v Praze, a postavení základů města Karlovy Vary. Dětský Klokánek má podobu českou; v rubrice „Z Klokánkovy kapsy“ se lze pobavit vtipy i luštěním křížovky.

V prvním březnovém vydání mají **Vídeňské Svobodné Listy** na první stránce smutnou připomínku události 15. března 1939, kdy se do Čech vevalila německá okupační armáda. Zároveň však tam najdeme velikonoční zdravici v řeči vázané... Na páté stránce se dočítáme, že se připravuje Slovník nářečí českého jazyka – však je to již dávno načase!... V druhém březnovém vydání se na titulní stránce potěšíme snímkem z reprezentačního plesu vídeňských Čechů a Slováků v parkhotelu Schönbrunn. Na třetí stránce nacházíme celou plnou stránku velmi zdařilých snímků z onoho plesu – a nezbyvá než těm Vídeňákům závidět. Na sedmé stránce si lze prohlédnout fotografii T. G. Masaryka v době jeho studií ve Vídni, a dočíst se tam i několik podrobností z jeho života v hlavním městě habsburské monarchie. Že byla vydána česká poštovní známka s portrétem Tomáše Bati, se dovídáme na stránce osmé... První číslo dubnového vydání je na titulní stránce věnováno především volbě nového rakouského spolkového prezidenta konané toho měsíce, s portréty kandidátů. Na sedmé stránce je zpráva o tom, že prvního dubna se na Mostecku uzavřel poslední uhelný důl – a to důl Centrum. Pokud se odhodláte vypravit se do Vídně devatenáctého června, neopomeňte navštívit Jarní veselici Sokola XII/XV v zahradě školy Sebastianplatz 3, Vídeň III. – Druhé dubnové číslo přináší na titulní stránce reportáž o návštěvě rakouského spolkového prezidenta v České republice. Na čtvrté stránce je dlouhé pojednání o přípravách v České republice na výročí narození Karla IV. A samozřejmě – jak jinak? – zajisté neopomenete navštívit Moravské hody vídeňského Sokola XII/XV v sobotu patnáctého října, pokud se budete tou dobou zdržovat ve Vídni.

Krajanským tiskem opět s radostí prolétal a bavil se jím *Bořek Šindler*

Věděl-by někdo, kde se nachází kronika naší sydneyjské jednoty? Volejte Bořka Šindlera 9498 6217

Hrají Češi v Evropské Unii housle třetí nebo čtvrté?

Soukromá úvaha – Bořek Šindler

Česká republika se spolu s mnoha jinými zeměmi těší – a snad i utěšuje – členstvím v Evropské Unii. Češi si po několik staletí užívali života v rámci okleštěnců Rakouské říše, po nějakých těch dvacet let svobodného a demokratického Československa s trpkým koncem vydědění, šest let německého protektorátu, několik desítek let bolševického panství s půlroční vizí Dubčekova neuskutečnitelného komunismu s jakýmsi pozlátkem oksírované takésvobody, Husákova přítmi pod dozorem Kremlu, a teď již po čtvrt století svobodné nespoutanosti – a prošli tak opravdu už ledasčím. Svého členství v Evropské Unii si celkem vědomi jsou, leč víkendový pobyt na chalupě v kruhu přátel a s holbou piva jim vyhovuje spíše nežli úvahy o vlastním osudu do budoucna. Není ani celkem divu. Zdá se, že naprostá většina Čechů si ani není dobře vědoma rozdílu příslušnosti k Evropské Unii a k Severoatlantickému paktu, NATO. Rusů a Moskvy mají Češi plné zuby, a cítí se proto dnes bezpečněji než v nejistých letech minulosti. Jak již napověděno, nelze se jejich postojům nijak divit nebo je odsuzovat.

Protože však dějiny jsou učitelkou života, nebo by jí alespoň měly být, je nasnadě, že dnešní stav relativního poklidu nepotrvá věčně. Koneckonců – kdo dnes vlastně třímá to žezlo vlády? V Severoatlantickém paktu dnes bezesporu USA. Jak bude zítra, to čas teprve ukáže. A Evropská Unie? Ne, že by se dnes už přímo hroutila, leč potácí se semotamo, a spíše tamo nežli semo. Británie, jeden z jejich základních pilířů, je dnes na vážkách. Ovšem, nám Čechům uměla Británie ušetřit v roce 1938 notný políček, a nikdy – ano, nikdy bychom neměli zapomenout, že její předseda vlády tehdy autoritativně prohlásil, že za nikomu neznámou zemi někde v Evropě nebudou Britové válčit. Tak nám to, poštilcům, britský ministerský předseda Chamberlain v Mnichově naservíroval. Hitler sem nebo tam, na nějakých židech panu Chamberlainovi nemnoho záleželo. Věříte opravdu, že Británie dnes ví o České republice o něco více? Bok po boku Spojeného Království stojí i dnes sladká, avšak nikoli méně nevědomá Francie. Ta v roce 1938 spojeneckou smlouvu s naší republikou prostě vhodila do koše. Sice na to safraportsky doplatila, ale zradila nás. Lze takovému spojenci důvěřovat i dnes? Nejen, že mám podezření; jsem si úplně jist, že jak v Británii, tak ve Francii jen málokdo ví něco o nějakých Čechích v nějaké Střední Evropě. Lidé v Británii a ve Francii vědí sice to i ono o státech západně od Rýna. Leč ten zbytek na východě je jim „šumafů“ – a na to vezměte jed! Čili – v krizové situaci nás opět odepíší, jen to fikne... Ostatně, v Británii se brzy bude o dalším členství v EU hlasovat, a dnes nelze o výsledku ještě než uvažovat.

My, třetí nebo čtvrtí houslisté v EU, nejsme sami. Je nás celá kupa, byť první housle východně od toku Rýna hraje jen a jen Německo. Na něco mezi druhými a třetími houslemi pobrnkává i lidnaté Polsko. Nejme přímo chamradí – my Východňáry – leč platí o nás to habsburské Maul halten und weiter dienen, drž hubu a služ dál. Posluj dál. Ano, však je to jasné jako ten křišťál. Poražené Německo hraje ty první housle a drží ten prim. Němci jsou inteligentní, ukáznění, prvotřídně vyškolení, učenliví, svědomití a pracovití – komu jinému dát do dlaní opratě? Oni Němci vždycky bývali ukáznění, školení, svědomití a pracovití; takoví vždycky byli. Kartotéky uplynovaných obětí v Chelmu a Majdánku byly vedeny opravdu vzorně. Dovolujete si pochybovat? Takže když dnes jimi vedený Brusel prohlásí, že se bude užívat třtinový cukr, Čecháčkům se prostě poručí zrušit veškerá řepná pole i s cukrovary. Že by to narušilo staletou tradici? To je sice pravděpodobné, ale Čížové sklapnou podpatky a basta fidli. Máslo? Jaképak české máslo? Deutsche Butter na rohlíky, rozumíme si? Pragovky, Tatrovky, Aerovky, Zbrojovky – pryč s tím vším šmejdem. V Mladé Boleslavi budete vyrábět, vy služebníčkově nepraktičtí, Volkswageny s přívlastkem Škody, samozřejmě že jen pod naší kontrolou a naším vedením, to se rozumí, vy prostáčekové slovanští. Však my, jak dobře víte, jsme dobrými protektory... A Hvězdy mlčí. Nemohou nemlčet. Jo holentkové povltavští, my vám teď ukážeme zač je toho vysídlování našich ubohých zdatných sudetských občanů loket! Jakže to trefil ten Svatopluk Machar? Za svůj hrnec ztuchlé rýže poníženě dutky líže... Nu, jsou v té Evropské Unii ještě i jiné kapacity: jako třeba Itálie – ale ti tam do těch drsných severských končin za Brennerpassem raději nedocházejí, ostatně mají dost práce s převážením afrických chudáčků z jejich bezpočetných diktatur do zbohatlé Evropy.

Co že tímhle vším chtěl básník říci? Pardon, říct, po havlovsku. Nic moc víc než to, že na tu Evropskou Unii nesmějí Češi spoléhat jako na spásu všech věků. Když se Čechům líbí – když se pracovitým a zručným českým rukám líbí existovat pod kontrolou těch moudrých popoháněčů a hrát ty třetí housle, aj tak sa může. Jako Australanovi je to našinci ale proti srsti. Kdyby tak těm chytrákům alespoň někdo někdy připomenul, že za svaz evropských států orodoval kdysi už i král Jiří Poděbradský v patnáctém století, ba že to byla od počátku česká myšlenka – ale na to jsme my Čížové moc úzkoprsí a bázlíví. Je to jako s tou českou písní Škoda lásky, kterou jsem tobě dala – Angličané si to prostě přisvojili a konec, je to dnes anglický šlágr! Však předobře známe ten skutečný význam slova „přisvojit si“! Škoda píva, kerý se nevypilo!

Projev Kláry Samkové v parlamentu Z Internetu 24. května 2016

Vážení přítomní,
děkuji za pozvání a za možnost vystoupit zde. Dnešní setkání má pomoci zodpovědět na otázku, zda se máme bát islámu. Na otázku dávám přímou odpověď: islámu se rozhodně bát nemáme. Máme s ním naložit stejným způsobem, jak evropská civilizace dosud úspěšně naložila se všemi totalitárními a nelidskými režimy, se kterými byla nucena se za svou více než dvoutisíciletou historii potýkat. Totiž proti islámu bojovat, zvítězit, jednou provždy zamezit v jeho šíření a stejně jako u dřívějších zrůdných ideologií, samotnou existenci islámu prohlásit za zločinnou a odporující lidské přirozenosti, svobodě a zejména lidské důstojnosti.

Neboť právě takovým, totiž odporujícím lidské přirozenosti, svobodě a lidské důstojnosti islám je.

Je stejný, jako byl nacismus, fašismus, komunismus. Je takovým přes to, že se skrývá za náboženství, ačkoliv ve skutečnosti je především státní zločinnou a zločineckou ideologií a nereformovatelným systémem vládnutí.

Za náboženství se islám skrývá ze dvou důvodů. Prvním je historický vznik islámu, který nedovoloval jinou formu ideologické prezentace, než právě náboženství. Ani ve starověkém Řecku nebylo dovoleno tvořit filosofické konstrukty nezávislé na státním náboženství, o čemž by mohl Sokrates vyprávět. Tím méně by pak bylo možné stvořit myšlenkové paradigma jiného než náboženského charakteru v sedmém století našeho letopočtu, na samém okraji tehdejšího civilizovaného světa.

Druhým důvodem, proč se dnes islám skrývá za masku náboženství, je jeho permanentní vědomé a cílené zneužívání euroamerického právního systému a hodnot, ke kterým civilizace, postavené původně na křesťansko-židovských základech, dospěly. Není nic lepšího a účinnějšího, než zneužívat hodnotového systému svého nepřítele, když zároveň tento systém sám nesdílím. A přesně takto se chová islám. Dovolává se ochrany podle našich tradic, které tímto zneužívá, aniž by byl ochoten k recipročnímu jednání. Na naše tradice spoléhá, jich se dovolává a za zády se nám i našemu hodnotovému systému směje.

Podívejme se nejdříve na to, proč je zcela na místě stavět islám na roveň totalitním režimům. Islám, ačkoliv sám sebe prohlašuje za náboženství, je především totalitním vládním systémem, ve kterém má Bůh jen zástupné postavení, když hlavním obsahem islámu je právě uspořádání státního zřízení. Na rozdíl od křesťanství, hinduismu, buddhismu, taoismu či šintoismu je jádrem islámu právo, a to islámské právo šaría. To je integrální součástí islámské ideologie a není od něj oddělitelné. Tvoří nejvlastnější obsah islámu, když pravidla, která se prohlašují za náboženská, případně etická, tvoří pouze vedlejší a vnější obsah této ideologie. Pro islám je představa náboženství jako věci privátní, jako soukromé záležitosti každého jednotlivce, naprosto nepřijatelná. Přitom právě na tomto principu je postaveno dnešní křesťanství a civilizace z něj vycházející. Je to soukromý vztah jednotlivce k Bohu, prostředkovaný více či méně některou z církví. Dokonce i ti členové našeho civilizačního okruhu, kteří se prohlašují za ateisty, tedy ti, kteří tvrdí, že v Boha nevěří, čerpají automaticky své životní postoje z křesťanských tradic, přičemž ty nabývají v jejich životech buď folklorního charakteru anebo charakteru kulturních automatismů, díky nimž i oni sdílí všeobecně křesťanský duch Evropy a obou Amerik. Znovu je nutno připomenout, že takovýto postoj je pro islám nejen nepřijatelný, ale je jím zavrhován a je přímo nazýván zločinem. Islám odmítá individuální pojetí víry v Boha

a totalitárně nedovoluje jakoukoliv pochybnost o sobě samém. Pokud se někdo domnívá, že nemáme právo soudit, co je totalita a nadvláda a nemáme právo to říkat o islámu, pak jen uvádím, že v zemi, která žila 300 let pod nadvládou cizích vládců a z posledních 78 let žila 48let v totalitních režimech, máme na totalitu a mocenskou nadvládu docela dobře vycvičená tykadla, abychom právě totalitu mohli poznat na první pohled. Máme právo i schopnost ji identifikovat a soudit.

Islám nesdílí evropskou osvícenskou představu společenského pokroku ležícího v budoucnosti. Pro islám už dobře bylo – v dobách proroka Muhammada. To nejlepší, co mohlo být uděláno, už uděláno bylo, a to nejlepší a jediné smysluplné, co mělo být napsáno, totiž Korán, již napsáno bylo. Ve své podstatě je islám náboženstvím Knihy Kazatel, která již více než tisíc let před Muhammadem řekla:

„Jaký užitek má člověk z veškerého svého pachtění, z toho, jak pod sluncem se pachtí? Pokolení odchází, pokolení přichází, ale země stále trvá.“

Judaismus, křesťanství a civilizace, která z nich vzešla, tento neoprávněný skepticizmus, toto pohrdání sebou samým, překonala. Islám však zůstal mrtvě narozeným dítětem gnóze, deformovaný do zruďně zmutované touhy po opětovném splnutí s Universem, do retardovaně obsesivní psychopatické paranoidní představy o jedinečnosti své cesty k opětovnému sjednocení podstaty svého vyznavače s Bohem. Z tohoto scestného pojetí plyne i islámem prostupující idea ztotožnění Hmoty se Zlem a z toho plynoucí pohrdání naší civilizací, která je považována za hmotářskou, tedy z podstaty zlou a Bohu odporující. Je skutečnou tragédií samotných muslimů, že právě nastoupením této slepé cesty si islám navždy cestu k Bohu uzavřel.

Deprese, zánik, nevíra v člověka a jeho individuální nenahraditelnou hodnotu, nevíra v důstojnost každého lidského tvora bez ohledu na jeho charakteristiky jako je náboženství, sociální status, pohlaví a národnost, to je to, co charakterizuje islám. Islám odmítl filosofii tak, jak ji známe my, tedy jako možnost racionálního a kritického nahlédnutí do skutečnosti. Tento přístup islámu blokuje i promyšlení otázek lidské svobody, důstojnosti, role člověka a státu, a, paradoxně, také úvahy o Bohu, které se stávají v rámci euroamerické civilizace integrální součástí myšlenkových úvah nejpřednějších vědců – astrofyziků, matematiků či biologů, kteří se výsledky svého bádání dotýkají podstaty Vesmíru a tedy podstaty Boha. Muslimům však je přímý kontakt s Bohem již navždy, tedy až do Soudného dne, uzavřen, když dle jejich vlastní ideologie kontakt s Bohem ztratili právě smrtí Muhammada. Jak nesmírně zoufalý musí být jejich život, který je ve své podstatě jen čekáním na smrt!

Důsledkem této úplné časoprostorové strnulosti islámu je fakt, že právě národy, trpící pod muslimskou ideologií, jsou nejvíce devastovány. Právě ony a jejich příslušníci jsou tímto tristním pseudonáboženským stavem dehonestováni a nemohou naplnit potenciál, který jim je jako lidským osobnostem přirozeně dán a po kterém ať vědomě ať podvědomě touží. Stejně jako nejubožejšími a nejmasovějšími oběťmi komunismu byli Rusové, když totalitní komunismus vznikl právě v Rusku, stejně jako prvními oběťmi německého nacismu byli Němci, stejně tak jsou nelidským totalitním islámem nejvíce devastováni Arabové a další národy, žijící pod muslimskou nadvládou. Na tomto místě vyjadřuji s těmito lidmi a zejména s muslimskými ženami, které trpí nejvíce, svůj nejhlubší soucit.

Pro muslimy však není žádná jiná cesta než cesta do záhuby, protože jim je odepřeno to, co je podstatou lidské přirozenosti, totiž vývoj. Islám neuznává rozvoj, pokrok a lidství. Na tuto svou cestu se v zoufalství snaží strhnout i zbytek lidstva, i ostatní civilizace, protože z hlediska islámu je zbytek světa marný, zbytečný, nečistý.

Islám a jeho právní systém šarija je neslučitelný se zásadami evropského práva, zejména s právy, zakotvenými v Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Jak je tedy možné, že to naši právníci nevidí? Jak je možné, že mlčí? Jak je možné, že přistupují na veškeré požadavky muslimů, ohánějících se článkem 9 citované Úmluvy, který zaručuje svobodu myšlení, svědomí a náboženského vyznání? A jak je možné, že jestliže muslimové žádají v našem světě ochranu podle tohoto zákonného ustanovení, není zároveň našim vlastním právním řádem poskytována stejná ochrana těm názorům, myšlenkám a náboženskému přesvědčení, které islámu odporují? Což naši právníci umí počítat jen do čtrnácti, když článek 14 Úmluvy říká, že užívání práv a svobod přiznaných citovanou Úmluvou musí být zajištěno bez diskriminace, založené na jakémkoliv důvodu? Ubezpečují všechny, že umíme počítat alespoň do sedmnácti, když článek 17 Úmluvy zní:

„Nic v této Úmluvě nemůže být vykládáno tak, jako by dávalo státu, skupině nebo jednotlivci jakékoli právo vyvíjet činnost nebo se dopouštět činů zaměřených na zničení kteréhokoli ze zde přiznaných práv a svobod nebo na omezování těchto práv a svobod ve větším rozsahu, než to Úmluva stanoví.“

Toto ustanovení do Úmluvy prosadil osobně Winston Churchill a učinil tak ze speciálního důvodu, totiž jako ochranu proti totalitním režimům. On měl samozřejmě na mysli tehdejší režimy komunistické. Já mám na mysli islám, který je stejně totalitní a stejně ohrožující, jako byly režimy, proti kterým Winston Churchill bojoval a nad kterými zvítězil. Ochrana článku 17 však správně působí proti jakékoliv ideologii a to, že evropské země, podléhající jurisdikci Úmluvy, se dosud rozhodly jej neaplikovat, naprosto neznamená, že k tomu nemají vůli. Tyto země jsou jen příliš laskavé, příliš si vědomy ceny, kterou zaplatily za své poznání o nejvyšší hodnotě lidství a příliš trpělivé. Předpoklad muslimských zemí a vůdců, kteří se rozhodli terorizovat Evropany svým pojetím světa, že důvodem této jakoby netečnosti Evropy je její slabost, je naprosto mylný. Evropa se ke svému názoru, ke svému vidění světa propracovávala za cenu desítek milionů lidských obětí, za cenu utrpení, kterou si žádný muslim nedovede vůbec představit.

V současné době Evropa se stále znovu a znovu ptá muslimů: „Chcete s námi žít?“ Protože nikoliv to, zda se máme bát islámu, ale toto je ta úhelná, kruciální otázka, na kterou je nutno dát odpověď a na kterou musí odpovědět jen a jenom muslimské národy!

Zatím to vypadá, že muslimové nechtějí se zbytkem nemuslimského světa mírumilovně sdílet tuto planetu. Jejich teroristické činy, halasně deklarované a páchané ve jménu islámu ukazují na to, že nemají zájem o bratrství mezi národy a mezi lidmi. Vykřikují slova o nadvládě islámu a svého právního systému a slova o tom, že máme povinnost se jim podřídít. Nenacházíme důkaz, že se muslimové necítí nám být nadřazení: nám – nemuslimům, nám ženám, homosexuálům, či komukoliv jinému, kdo se prostě striktně nedrží Koránu.

Evropa bude muslimům ještě nějakou dobu tuto otázku po mírovém soužití klást. Pak ale dojde k metamorfóze této otázky a ona začne znít zcela jinak. Už ne CHCETE S NÁMI ŽÍT, ale CHCETE ŽÍT? Chcete vy, muslimové přežít? Protože jestliže lidé vyznávající islám nebudou chtít žít v míru, udělá Evropa a Amerika to, co již udělala dvakrát, když jí hrozilo smrtelné nebezpečí od ideologií ohrožující podstatu člověčenství: vytáhne do boje a svého nepřítele rozdrtí. Součástí tohoto boje bude opět – stejně jako ve válkách minulých – grandiózní vědecký, technický a technologický pokrok, tentokrát bezpochyby zaměřený získání naproste energetické nezávislosti. Nemám tušení, jak se to provede: možná se povede dokončit tokamaku. Možná začneme čerpat energii z nulového pole, možná sem dotáhneme z vesmíru kus temné hmoty, aby nám sloužila. V každém případě však důsledkem násilných činů, vyvolaných muslimy a války, která z toho vzejde, bude naprostá záhuba islámské ideologie. V islám bude věřit pár zdegenerovaných jedinců zalezlých v poušti, ze které bude do nekonečných bažin marně vytékat nepotřebná a nežádaná ropa, pár jedinců, kteří budou skřehotavými hlasy vzpomínat na dávná světla v ulicích Damašku a na krásy Mekky, po které nezbude nic než díra do pekla. Těchto pár bezejmenných jedinců bude zbytkem lidstva zavrženo jako odpad, který sešel z cesty k Bohu a nikdy ji nemůže nalézt, protože pohrdli tím, v čem našel Bůh zalíbení, totiž lidmi. Rozuměj: všemi lidmi a celou touto planetou.

Dnes se nám zde uměle vnucují myšlenky, že snad Evropa je ta, kdo by se měl trást o svou budoucnost, o svou kulturu, o svou filosofii, o své vidění světa. Ne, je to přesně naopak. Svými zlovolnými činy se muslimové vydali prvními kroky na cestu ke své vlastní absolutní záhubě.

Využívám tohoto setkání a vyzývám všechny muslimy a všechny země, které tvrdí, že jejich náboženstvím je islám: „Zastavte to. Jste na špatné cestě. Jste na cestě, vedoucí od Boha. Jste na cestě vrahů. Vaše smrt vás nepřivede do Barbelá, do země Boha nestvořitelského, ale do nicoty a bezejmenné zbytečnosti. Nezbude po vás nic a název vašeho údajného náboženství bude vyslovováno jenom při odplivnutí sliny, do které se vmísil prach z cesty úspěšných, šťastných a Bohu libých.“

Neboť toto je psáno ve Zjevení Janově, kapitole 12, nazvané „Porazený nepřítel“:

„A ukázalo se veliké znamení na nebi: Žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou dvanácti hvězd kolem hlavy.“

Modrý plášť té ženy vlaje v každé vlajce Evropské Unie. Koruna z dvanácti hvězd je na každé vlajce Evropské Unie.

Ptejte se, muslimové, kdo je ten had či drak, kterého ona těhotná žena zašlápne, nad kterým zvítězí. A především nezapomeňte správně zodpovědět na onu již dříve kladenou otázku: Chcete žít? Správná odpověď zní: „Pak se budete muset naučit žít s námi a v našich zemích podle nás.“

V jaké zemi nechci žít, a bohužel v ní žiji *Z blogu Jany Hamplové*

Vrah více než rodička, nemakačenko více než člověk pracovitý, imigrant více než důchodce. Naše společnost je vážně nemocná. A není to jen tak nějaké nachlazení, spíše smrtící vir. Zda ho nazveme idiocií nebo malomocností je úplně jedno. Gesta a strach z pravdy – to vše nás vede do pekel.

Máme totiž zcela pomotané hodnoty. Všimám si toho už dlouho – **tato společnost degeneruje tím, že podporuje lumpy a kašle na budoucí generace, podporuje neschopné a trestá pracovité, nechá živořit své občany, a bez mrknutí oka posílá stamiliony na jakoukoli cháttru, co si usmyslela nelegálně překročit evropské hranice.** Protože s těmi, co cháttrou nejsou, nejsou ani problémy – zrovna včera jsem obědvala v restauraci, kterou vlastní Syřan. Přišel před pár lety legálně, pracuje tu, a je českými spoluobčany respektován a vážen. S těmi hordami, co se sem hrnou, nemá zhora nic společného. A taky nikdo neřeší, že je ze Sýrie.

Ale vrátím se k tématu. Včera jsem poprvé musela přepnout „Máte slovo“ s Michaelou Jílkovou. A to je to říct, protože ono to na přepnutí bývá skoro vždy, nicméně je občas dobré slyšet hlas lidu i politiků, jakkoli by byly, omlouvám se, blbě. Ale včerejší debata, jak se musíme starat o vězně, mne přiváděla k šílenství. Uvědomujeme si, že to všechno my platíme? Ty garsonky a menu a nekuřácké cely, nejlépe s televizí, fitkem a zdravou a hodnotnou stravou? **Jak je možné, že vězni mají lepší jídlo než maminky po porodu v porodnicích?** Čeho si tato společnost, sakra, váží víc? Víím, o čem mluvím, právě se mi narodila vnučka, a když jsem viděla, co nosí mé dceři na svačinu a večeri, dokonce najednou v 16 hodin, aby už se dále o ně nemuseli starat, byla jsem rudá vzteky. A těm zlodějům, vrahům, podvodníkům, násilníkům, budeme vyvařovat, aby byli dost silní na to, až je pustí, aby mohli dál pokračovat v trestné činnosti? Svatá prostoto...

A ne dosti na tom. Maminky, které pracují, a pracuje i jejich manžel, zkrátka kteří dnes a denně chodí do práce nebo mají živnosti, aby měli na hypotéku, jídlo, všechny své potřeby, nemají právo na porodné ani přídavky. Protože je třeba, aby bylo na porodné a přídavky pro ty, co se množí jako králíci, aniž by kdy na práci vůbec pomysleli, neřkuli do nějaké zašli. Je tedy třeba podporovat a finančně motivovat právě ty nemakačanky, nepracující matky a otce, kteří ze svých dětí vychovávají to samé? Ne! Tak proč to probůh děláme? Divíme se pak, že normální, tedy pracující páry, zůstávají u jednoho dítěte, maximálně dvou? A ti druzí jich mají běžně pět, šest? Ne, my nepotřebujeme žádné „samce“ odjinud, **my potřebujeme, aby tato republika dostala rozum, a začala podporovat rodiny s dětmi, kde je normální pracovat,** a kde by dítě díky podpoře neznamenal ekonomický propad – což často mladé od dětí odradí. Navíc tady by měl stát jistotu, že tato rodina povede své děti k práci, protože by jim mohla sdělit, že pracovat je správné a vždy se jim vyplatí. Dnes přichází za práci trest, protože těm, kteří pracují, stát říká – dejte nám daně, my z toho budeme platit vězňům řízky, asociálům porodné a přídavky, a ty rodino, se nadále starej. Že teď nemůžeš, že máš dítě? Tvoje rozhodnutí. Že je to šílené? No to tedy je. **My musíme z tvých daní živit ty neschopné a všehoschopné.**

Obdobně milióny na uprchlíky, zatímco naši důchodci přemýšlí, zda si koupit šunku méně kvalitní a ještě horší, nebo zda budou mít na léky, a kdy není na léčbu vážně postižených, jsou neuvěřitelné. Ostatně i to, že není na mzdy lékařů, jaké by si při svém povolání zasloužili, je ze stejného ranku. Budeme živit podivné bandy bez pasů na březích moře, a vykašleme se na budování vlastních jistot, vlastní důstojnosti, a odpovídajícího života pro své občany? Přijde mi to tak, jako bychom doma měli prázdnou ledničku, a přesto sousedovi, který mlátí vedle do plotu, nesli jako sluhové vepřo-knedlo-zelo. Jen proto, aby probůh přestal dělat kravál.

Nechci žít v zemi, kde mladé maminky dostávají v porodnici horší večeře než vrahové ve věznicích jen proto, že ti vrahové více řvou.

Nechci žít v zemi, kde maminka nemá nárok na porodné a rodina na přídatky jen proto, že pracuje, zatímco z jejich daní se platí porodné a přídatky pro ty, co v životě do práce nepůjdou, a vedou k tomu nicnedělání i své podporované děti – opět jen proto, že ti nemakačkové více řvou.

Nechci žít v zemi, která spekuluje o desetikorunách pro své důchodce, a na podporu cizích hord posílá sta milióny jen proto, že řve Evropa.

Nechci žít v zemi, kde není na léčbu nemocných, a pro cizí posíláme vládní speciály, jen proto, že řvou různé pseudo neziskovky.

Nechci žít v zemi gest a pseudo korektních frází jen proto, že se bojíme říct, kdo bezdůvodně nepracuje, ať nejlí, kdo neodváděl daně, ať nemá porodné ani přídatky, a naopak ať je dostanou ti druzí, a že v České republice budou mít vždy přednost čeští občané, a pak až ti druzí.

Nechci žít v zemi, kde se dává hlavně těm, kteří prostě hodně řvou, zatímco na ně vydělávají ti mlčící, kteří i s dětmi ve školkách usilovně pracují, a za to jsou trestáni; ani v zemi, která připustí, aby nemocní a staří živořili, zatímco stamiliony tečou směrem na jih do uprchlických táborů buhví jakých lidí jen proto, že řve Brusel.

Bohužel v takové zemi žiji. A proto jsem včera program „Máte slovo“ přepnula. Už není sil ty stupidity poslouchat.

Skončím slovní hříčkou:

Něco se bude muset stát.

Minimálně překopat ty hodnoty, o které tento stát bude stát.

Jinak lidé přestanou stát ... o takový stát.

LIDSKÉ OSUDY (Dokončení)

Miroslav Badin

Jamajka se nalézá v tropickém pásmu s překrásnou vegetací. Nepříjemně na mne zapůsobily okraje města Kingstonu. Černošské obyvatelstvo zde žije strašně bídne a špinavě v oplechovaných boudách jako pro psy, ovšem větších a potrhaných. Samotné město bylo čisté, výstavné a hezké. Na lodi, před odjezdem na exkurzi, jsme byli upozorněni, abychom sami jednotlivě nikam nechodili, že je to nebezpečné. Obyvatelé jsou leniví, jak to bývá v horkých krajích. Na loď jsme se vrátili těsně před odplutím. V duši jsem měl velký smutek, že se mi nepodařil můj záměr, abych se shlédal s některým z moravských bratří. Utěšoval jsem se, že jestli to bude někdy v mých silách, určitě se na Jamajku vrátím na delší dobu, abych se řádně seznámil s tamním prostředím.

Za dva dny plavby Karibským mořem jsme připluli k Panamskému průplavu. Karibské moře bylo klidné jako jezero. Počasí bylo překrásné. Do Panamského průplavu jsme vpluli časně ráno. Loď se pohybovala zvolna vpřed. Uprostřed kanálu, mezi břehy Karibského moře a Tichým oceánem se rozprostírá dost velké jezero. Aby se mohlo na jezero vplout, musí se překonat tři desetimetrové zdviže a na druhé straně jezera zase tři desetimetrové spouště. Bylo velmi zajímavé pozorovat, jak takový kolos se za půl hodiny zvedne nebo spustí o deset metrů, aby mohl pokračovat ve své cestě dál. Jezero bylo fantasticky krásné se spoustou malebných ostrůvků porostlých tropickou vegetací, která padala až do vody a několikrát jsem zahlédl u jejich břehů líně se povalující aligátory. Přírodní scenérie byla tak krásná, že člověk od ní nemohl odtrhnout oči. Kdysi jsem vídával takové malebné pohlednice a obdivoval jsem bujnou fantazii malíře, který si uměl něco tak krásného představit a namalovat. Teď jsem viděl, že taková krása v přírodě skutečně existuje. Všichni cestující byli na palubách a obdivovali nádhernou přírodu. Jarča zde byla také, už mi nenadávala, ba ani nemluvila. Udiveně se dívala na tu krásu kolem; cítila se jako v pohádce. Nemohl jsem ji dostat s paluby k obědu. Nebyla to jen ona; i ostatní se neradi loučili s těmi nádhernými, měnícími se obrazy.

Pohádkou jsme se dostali na druhou stranu jezera. Zase byly tři desetimetrové propusti a k večeru jsme byli na druhém konci průplavu, v přístavu Balboa na březích Tichého oceánu. Loď doplnila zásoby, pitnou vodu a pozdě večer jsme

pokračovali v cestě nejdelším úsekem přes Tichý oceán, k ostrovům Tahiti v rajském trojúhelníku Polynésie.

Poznal jsem v mořích dva trojúhelníky. Jeden Bermudský, s hrůzostrašnými legendami, v Atlantickém oceánu, druhý Polynésický se zázračnou prastarou kulturou „Mana“ a přírodní krásou. Tento trojúhelník se rozkládá mezi obratníky Raka a Kozoroha. Jen Nový Zéland se spouští na jih od obratníku Kozoroha a tvoří jeho jižní cíp. V severním cípu je Havaj, ve východním Velikonoční ostrovy. Cíl naší cesty byl přístav Papeete na ostrově Tahiti. Nalézá se uprostřed Polynésie. Cesta od průplavu k němu trvala dvanáct dní. Za těch dvanáct dní jsme nezahledli žádnou zemi. Tichý oceán byl opravdu tichý, jen široké vlny se vzdouvaly a zase klesaly jako prsa velikánů po zápase. Vlny loď plavně unášely vpřed. Pluli jsme horkým, tropickým pásmem. Naše kajuty byly ochlazovány studeným vzduchem a cestující byli žádáni, aby neotvírali okna, že chladicí zařízení pracuje naplno, že se chladem musí šetřit.

V tom horku bylo na palubách málo lidí, jen já jsem horka nedbal. Vytrvale jsem pozoroval moře, aby mi neušel žádný zajímavý úkaz a bylo věru na co se dívat. Od přídě lodi se každou chvíli zvedla hejna barevných létajících rybiček, několikrát jsem viděl hejno delfínů, jak organizovaně vyskakovali z vody a nebojácně si hráli okolo lodi. Hned bylo vidět, že je to vyšší, inteligentnější druh živočichů. Z navigační kajuty jsem se vždy dověděl přesné místo, kde se nalézáme a hloubku oceánu. Pro mne dlouhý pobyt na moři nebyl nepříjemný, byl jsem plně zaměstnán vším, co jsem viděl a pociťoval. Takové zájmy neměl každý cestující. Mnohým bylo nesnesitelné vedro, nudili se při pohledu na vlny, ve kterých neviděli žádné změny. Byli otráveni muzikou a tancem, z přemíry času se přejídali. Jídlo bylo výborné, bylo ho, co hrdlo ráčí, nebylo divu, že z přemíry jídla byli někteří unavení a ztěžklí. Toho všeho jsem byl ušetřen.

V místech, kde jsme přeplouvali rovník, uspořádal kapitán lodi slavnost „Neptuna“, patrona všech pirátů. Každý cestující dostal diplom, který se u nás chrání jako památka, že jsme překročili rovník na jižní polokouli. Večer byla pirátská večeře. Večeřeli jsme v polotmě, stoly byly osvětleny jednou svíčkou pro čtyři osoby. Taliře a příbory byly na stolech rozházené, někomu příbory visely nad stolem uvázané na provázku. Vodky, šampaňského a vína byl nadbytek. Obsluhující personál, hezká ukrajinská děvčata, byl ustrojen za piráty nebo jejich družky, v roztrhaných kalhotách a košilích s namalovanými modřinami pod očima. K jídlu byly kusy šunky, uzený špek nebo něco jiného, co si kdo vybral z hromady jídel na některých stolech. Večer se povedl. Taková změna dobře zapůsobila na unavenou společnost a dobrá nálada se udržela několik dní. Také všichni očekávali brzké přistání na Tahiti.

S radostí všichni uvítali zprávu ve večerním bulletinu, že zítra ráno přistáváme ve francouzské Polynésii na ostrově Tahiti, v přístavu Papeete. Tahiti sestává z mnoha ostrovů, největší z nich se jmenuje Tahiti. Ostrovy jsou vulkanického původu s tropickou vegetací a jeden hezcí než druhý. V bulletinu je popsáno obyvatelstvo, jeho kultura dnes a v historii, zvaná „Mana“, která v minulosti ovládala celou Polynésii. Slovo „Mana“ v překladu znamená „nadpřirozená moc duchovní“, čili božská. Tato věda nebo náboženství v sobě zahrnuje telepatii, jasnovidectví, narušení zemské přitažlivosti. Proto může s třicetitunovou kamennou sochou pohybovat jeden duchovní z místa na místo. Zde máme klíč k rozluštění problému dnešních učenců. Pyramidy, sfingy, Balbek a jiné stavby velkých a těžkých rozměrů. Ovládající manu mohl vzkřísit mrtvého, chodit přes oheň nebo nasytit figurky ve svých chrámech tak, že když si je Evropané přivlastnili, přinášely jim velká neštěstí. Zde jsem pochopil, že zázraky popisované ve Starém zákoně u křesťanů jsou pravdivé. Je zajímavé, že toto učení v Polynésii skoro úplně zaniklo a největší zodpovědnost na tom nesou křesťanští misionáři. Nyní o toto učení projevuje zájem vláda v Rusku v Moskvě a zájem začíná projevovat i Amerika. Největší zájem je o telepatii a jasnovidectví. Ovšem pro dnešní materialistické smýšlení nemůže být tato věda adaptována, je těžce dostupná. Na konci bulletinu byla poznámka, že loď zde bude kotvit celý den, aby si cestující mohli prohlédnout ostrov, lidi i jejich kulturu. Bude zajištěna okružní cesta ostrovem.

Byli jsme s Jarčou jedni z prvních, kteří ráno hned po snídani byli na břehu a hledali příslušný autobus. Lidé v Polynésii mají dobrý charakter, jsou veselí, stále zpívají, mají menší pohyblivé postavy, jsou hezcí s jiskrnýma černýma očima, v nichž se zračí

intelligence. Nemohu mluvit o jejich lásce k práci, ale příroda jim zde dává vše, co potřebují. Živí se ovocem, které samo roste všude na ostrově, rybami, kterých je zde hojnost. Chodí polonazí, je tam věčné léto. Ostrov Tahiti nazývají „Perla jižního Tichého oceánu“. Je pod francouzskou nadvládou. Mají však svoji samosprávu a peníze. Mluví se francouzsky a polynésy. Škola je povinná. Když po druhé světové válce dosáhly všechny kolonie samostatnosti, Francie byla ve společnosti národů napadena, že ještě některé kolonie drží. Francie tedy vyhlásila svobodné volby na Tahiti. Devadesát procent obyvatelstva hlasovalo, že změnu nechťejí.

Hned při výstupu z lodi byla cítit francouzská atmosféra, veselá, volná nálada. Bylo to vidět na lidech, jejich jednání a veselém vzezření. Nejsou tam takoví chudáci, jako jsem viděl na Jamajce a v Panamě. Jsou čistotní, věčně se koupou v moři. Voda má vždy kolem 30°C. Jsou obklopeni překrásnou kvetoucí přírodou. To vše tvoří jejich dobrou a veselou povahu. Nebojí se o svoji existenci.

Jak jsem řekl, ostrov je vulkanického původu. Napříč není ani jedna silnice, terén je hornatý. Kolem ostrova je vybudovaná, dobře vyasfaltovaná okružní silnice, kudy jsme se jeli podívat na zajímavá místa. Přijeli jsme k jednomu napolo vyhaslému vulkánu, který se tyčí na samém okraji ostrova. Z nitra toho vulkánu vedly do vnitrozemí kaverny: to jsou takové nory, do kterých vnikala mořská voda, a když dosáhla rozpáleného nitra, vystříkovala velkou silou do výše 15 - 20 m. Chtěl jsem si dobře prohlédnout tento zajímavý jev, který se opakoval každých 8 - 10 minut. Jarča se zhrozila a začala na mně křičet: „Pojď zpět, ty bláznivý dědku, do každého nebezpečí musíš strčit svůj dlouhý nos.“ Dobře, že česky nikdo nerozuměl. Ona mi veřejně říká bláznivý dědku, vždyť já to vím, ale přece to nemusí rozšiřovat. Nerad, ale musel jsem se vrátit, abych předešel dalšímu pohoršení ve společnosti. Nedaleko jsem zpozoroval, jak z teplé vody lezou na skálu nepřilíš velké, asi 25 cm dlouhé, rybičky s ploutvičkami a zakrnělými nožičkami. Vzpomněl jsem si na teorii Darwina. Zabrán do přemýšlení z pozorování, zdržel jsem se hezkou chvíli, až mě do přítomnosti přivedl křik, co je se mnou, že už všichni odjíždějí. Byl jsem v polosněni a nemohl jsem se soustředit na přítomnost. Vzpamatoval jsem se, až autobusy zastavily vysoko na hoře v překrásné tropické zahradě, za kterou stál hotel, a za ním byly dvě terasy umístěné na skále kolmo se svažující do zálivu ze 400 metrové výšky. V zálivu bylo vidět několik lodiček s rybáři a dále modrý oceán. Byl to krásný, fantastický pohled z teras, kde jsme hodinu zůstali odpočívat. Ochutnávali jsme tahitské osvěžující nápoje. Tak jsme přejížděli od jednoho snu ke druhému. Vrátili jsme se na loď, až když zapadalo sluníčko. Večeře byla připravena. Po jídle jsem se odebral na lůžko, ale usnout jsem nemohl. Přemýšlel jsem o všem, co jsem dnes viděl a prožil. Moderna se střídala se starou kulturou „Mana“ a jak zde mohlo být krásně, dokud sem nezavítala pyšná, domýšlivá, sobecká evropská kultura. Život je krásný, jen se musí pochopit a žít prostým, skromným způsobem, nevzdalovat se od přírody a duchovního života. Bohužel, lidé život nechápou. Lidé umějí být zlí, žárliví, závistiví, nepřející egoisti, nejsou skromní, všeho mají málo, chtějí vynikat ve svém okolí a to vše obrací ráj v peklo.

Hlavní město Papeete, není tak urovnané a čistě jako města pod anglickou nebo americkou vládou, ale ten menší nedostatek, mohl bych říci nepořádek, ustupuje a zakrývá se nevázanou veselostí a upřímností lidí. Celkový pocit viděného a prožitého zanechává velmi příjemné vzpomínky a jejich stará kultura „Mana“ s její nadpřirozenou mocí, zdají se pro nás Evropany s materialistickou výchovou, nemožnými zázraky, ale současně si člověk začíná představovat mnohé, co dříve nemohl pochopit a čemu dříve nemohl uvěřit, protože si myslel, že je to vymyšlené povídání.

Na druhý den po vyplutí z Papeete přišla zpráva o zemětřesení v Kolumbii, o cyklónu, který přišel z jižního arktického moře na Nový Zéland. My jsme byli uprostřed těch dvou katastrof. To Jarča u Boha vyprosila, aby z naší cesty odstranil zlo. Po prožité bouři v Atlantickém oceánu se Jarča každý den ráno i večer modlila, abychom šťastně dopluli na místo, aby Pán Bůh zlo z cesty odstranil. A tak se stalo. Ač jsme byli vzdáleni od Nového Zélandu ještě několik tisíc kilometrů, vzduch se náhle ochladil, vál ledový vítr. Loď se začala houpat a všichni cestující se tou náhlou změnou počasí nachladili. Trvalo to několik následujících dní až do přístavu Auckland na Novém Zélandě. Na moři nebyly vidět žádné zajímavosti, jen vlny byly větší.

Auckland se mi velice zalíbil. Má krásný moderní přístav pro osobní dopravu. Je velmi dobře a hezky zařízen. Velká moderní budova s úředními místnostmi, salony

a čekárnami pro cestující, ze kterých se vcházelo přímo na loď. Město je velmi čisté, urovnané, má široké ulice, moderní budovy, mnoho parků s bujnou vegetací, ale už ne tropickou. Na Novém Zélandu je mnoho vulkánů, některé jsou vyhaslé, jiné činné. Jsou tam horké i léčivé prameny i gejzíry. Klima Nového Zélandu se může přirovnat ke středoevropskému, jen vegetace je bujnější. Loď v přístavu stála asi 8 hodin, jen co se doplnily zásoby a cestující si prohlédli město. Večer jsme pokračovali v další cestě, v nejkratším úseku cesty. Za čtyři noci a tři dny jsme měli dorazit do Sydney, cíle naší cesty.

Cesta z Aucklandu do Sydney nebyla dlouhá, byla však nepříjemná. Po vplutí do Tasmánského moře pocítli jsme zase silné a nepříjemné pohyby lodi. Byly jiného rázu než v jiných mořích cestou. Zde široké valy vody loď zvedaly a spouštěly, že se člověk cítil jako na houpačce. Mnozí zas dostali mořskou nemoc. To bývalo i za bezvětrí. Ve večerním bulletinu bylo psáno, že pocházejí z indického oceánu, že jsou zde vždycky. I přesto byla nálada na lodi dobrá. Všichni se těšili, že cestování brzy skončí a budou na pevné, suché zemi. To bylo radosti, když jednoho dne v 5 hodin ráno kdosi v dáli na horizontě zahlédl maják. To byl shon na chodbách mezi kajutami, že se všichni probouzelí a utíkali na paluby uvítat břehy Austrálie. Bylo brzy ráno, ještě byla tma. Ze začátku byl vidět jen maják a pak světla ohromného města roztaženého po břehu moře. Loď zmírnila rychlost. Pomalu jsme se přibližovali ke břehům Austrálie. Blízko majáku k nám připlul větší motorový člun, který nás měl provést k přístavu. Proplouvali jsme zálivem hluboko vklíněným do vnitrozemí. Záliv byl dlouhý, úzký a hluboký, přirovnal bych ho k norskému fjordu. Byl rozvětven mezi skalnatými výběžky a vřezával se hluboko do města a dělil čtyřmilionové město na dvě půlky. Břehy zálivu místy tvořily vysoké skály, někde spadaly až k vodě a byly zastavěné hezkými vilami, což tvořilo krásný obraz. Říká se, že Sydney patří mezi nejkrásnější města světa.

Přístav se nacházel ve středu města. Z jedné strany na skalnatém výběžku je postavena opera, a na druhé straně je ohromný most, spojující oba břehy rozpůleného města. Most byl dostaven roku 1932 a na jeho stavbě se podílely Škodovy závody. Přes most vede dvoukolejná železniční trať, osmiproudá silnice a po krajích jsou chodníky pro pěší. Město je čisté, hezké a rušné. Ve středu města jsou mnohaposchoďové domy, v nich jsou obchody, kanceláře různých společností a úřady. Jedna budova je stavěná do kruhu a na jejím čtyřicátém sedmém poschodí je velká otáčivá restaurace, která se za hodinu otočí jednou dokola. Takhle si mohou hosté při jídle prohlédnout město ze všech stran. Zvláštní restaurační výtah jede bez zastávky až do 47. poschodí. Devadesát procent obyvatel bydlí mimo střed města, ve vilách obklopených zelení věčně zelených eukalyptů a jiných věčně zelených a kvetoucích stromů a keřů. Vily jsou postavené většinou na břehu Tichého oceánu a kolem mnoha zálivů s pěknými plážemi. Proto má Sydney délku asi 100 km. Vzduch je zde čistý. Politická ústava v Austrálii je demokratická. Klima je také dobré. V zimě teplota nikdy neklesne pod 6°C a v létě málokdy stoupne nad 33°C.

Na závěr musím ještě dodat. Při cestě ze severní polokoule na jižní jsem nepozoroval jen moře, břehy a krásu pozemskou. Jako vždy, jsem též rád pozoroval nebe. V čistém mořském vzduchu hvězdy vynikaly mnohem lépe. Při cestě na jih bylo zajímavé pozorovat jak hvězdy severní polokoule s vedoucí hvězdou Polárkou, která je u nás hodně vysoko, se svažují níž a níž na sever. V Sydney byla Polárka úplně na horizontu a souhvězdí Orion jsem vůbec nenašel, na jejich místa nastoupily úplně jiné hvězdy, mně neznámé. Zde bych se hvězdnému nebi musel učit znova. Také měsíc mě překvapil. V Evropě rodící se měsíc má podobu písmene D, když ubývá má podobu písmene C. Po přeplutí rovníku je to obráceně. To jsou přírodní jevy, které mě fascinují.

Když jsme v sedm hodin ráno přistáli v přístavu, na terase přístavní budovy proti naší palubě jsme viděli, že nás už čeká dcera, zeť a vnučka. Ze shledání jsme se radovali, obzvlášť Jarča se těšila, že uvidí svoje děti a že konečně ukončí pro ni nepříjemný pobyt na moři. S neklidem se mi svěrovala, že i země se houpá jako loď. Takový pocit měla jen krátkou dobu. Všichni se radovali, radost jsem měl i já, hlavně proto, že se mě zdálo, že jsou všichni šťastni. V hloubi duše jsem byl smutný, poněvadž moje dobrodružná cesta na nějaký čas skončila. Můj původní cíl byl projet cestu kolem světa, jen s přerušením na několik měsíců v Austrálii na návštěvě

u dcery Dany. Už jsem měl letenky ze Sydney přes Singapur, Madrás, Athény, Řím, Paříž.

Podnebí v Sydney i všechno ostatní se mi zamlouvalo. Na přání dcery i manželky podal jsem si žádost na emigrační úřad na stálý pobyt v Austrálii. Žádost byla brzy kladně vyřízena a zdá se, že zde zůstanu až do konce života. Či zase ne?

Zvláštní osud.

Když jsem v 15 letech jel do Československa, do vlasti otců, přál jsem si tam zůstat navždy, ale za tři roky jsem už putoval do Francie. Před druhou světovou válkou jsem se vrátil do Československa. Po válce jsem kvůli neurovnané politické situaci odjel na jednoroční smlouvu do Iránu jako sládek. V Iránu jsem zůstal 32 let. Odtud jsem odjel do Paříže na léčení s předpokladem na dva až tři měsíce. Léčení trvalo déle. V té době v Iránu začala revoluce. Šach opustil zemi a já se do Iránu už nevrátil. To byla moje spása. Všichni zednáři byli zavřeni nebo popraveni. Já za cenu ztráty posledního majetku zůstávám živ.

Od mého odjezdu z Iránu přešly čtyři roky. V Austrálii jsem už dvě léta. Plány do budoucna už nedělám. Je mi 72 roků. Už nemám sílu bojovat s osudem. Podrobil jsem se svému osudu.

Osud člověka je nevyzpytatelný a není závislý na naší vůli. Nikdo nemůže svůj osud změnit, může ho jen částečně usměrnit, tak ho připravit pro svůj život příští. V duši člověka jsou dobře zaregistrovány dobré a zlé skutky. Všechno, co člověk činí ve svém životě, určuje podle těch činů šťastný nebo smutný život příští.

Vyšší síla co vládne ve vesmíru, lidově řečeno bůh, je nanejvýš spravedlivá, ale není milosrdná. Oplácí vše podle zásluh, každému individuálně. Co zaseješ, to sklidiš.

ŽIVOT

Život je boj a stálé sebepřemáhání.
Ó, kolik je v něm těžkého přežívání.

Co osud v našem žití dává,
často se těžko překonává.

Ale jen vzhůru nesená hlava
mezi lidmi si úctu získává.

A proto mužně, statně vpřed,
zhasni bol i muka v srdci svém,
když vzplály v něm.

A přec, život je krásný sen,
i když je mnoho trudných chvílí v něm.

Dvanáct otázek

Pavel Chrastina Neviditelný pes 22. 4. 2016

Prolog

Vždycky jsem se ve svých politických úvahách snažil brát volně kolující konspirační teorie s nevyšší možnou rezervou. Jenže zrovna kolem tzv. uprchlické krize nebo, chcete-li, islámského nájezdu na Evropu se jich kolem nás objevilo až příliš mnoho. Najdeme je nejen v těch svobodnějších, většinou internetových médiích, pronikají i do běžného tisku. To už je samo o sobě trochu zarážející. Obyčejně je možné zvládnout podobnou záplavu otazníků pomocí „vzácného koření“ zvaného kritické myšlení, ale i tak se člověk ve svých závěrech stále může mýlit. Ať už je běžný informační tok filtrován zájmy politických kruhů řídicích jednotlivé státy, či ať se jedná o informace, které se tváří, že jsou (v lepším případě skutečně jsou) nezávislé, celé toto „informační pole“ vyvolává už delší dobu řadu otázek.

Drama a jeho strůjci

Namísto toho, aby s vývojem tzv. emigrační krize ubývalo otázek a přibývalo řešení, děje se k našemu zděšení přesně pravý opak. Zcela logicky tak nabýváme dojmu, že vlivní tohoto světa problém buď neřeší vůbec a tím jej záměrně živí dál, anebo jej řeší naprosto nekompetentním způsobem. A rázem jsme u otázky, kterou už staří Římané

chápal jako otázku zásadní: Komu tento stav věcí slouží? Zkusme se proto zamyslet nad následujícími body:

1. Proč politici i média před několika roky bagatelizovali začátek celé islámské invaze? Tehdy se k italským břehům dostávali „utečenci“ v chatrných bárkách s rozkazem: „Až bude pobřeží na dohled, svou loď potopte. Pak budete trosečníci a pobřežní stráž vás podle mezinárodního práva musí zachránit a dopravit na břeh.“ Tímto způsobem přicházely první desetitisíce. Kdo a proč ututlal svědectví „utečenců“, že byli do bárek naháněni pod hlavními samopalů násilím? Proč už tehdy nezasáhla Evropa rozhodnou silou proti námořním pašerákům lidí?

2. Proč naše média tzv. hlavního proudu po téměř celý rok 2015 ignorovala, že většina „utečenců“ jsou dobře vybavení a bojeschopní mladí muži, používající jisté množství žen a hlavně dětí jen jako zástěrku mající vzbuzovat soucit? Tato média činila dlouho to, co si strůjci invaze přáli – zdůrazňovala soucit a tvrdila, že přijímání těchto lidí je neškodné.

3. Proč od samého začátku především Německo, ale i jiné západoevropské státy, neuplatňovaly důsledně paragraf Dublinského protokolu, který nařizuje uprchlíkovi, aby žádal o azyl v první bezpečné zemi, na jejíž půdu vstoupil? A proč má být na návrh Evropské komise tento paragraf náhle účelově měněn?

4. Proč vedení EU již třetím rokem fatálně selhává v ochraně svých vnějších hranic proti nelegálnímu přistěhovalectví? Austrálie, která byla pod stejným tlakem muslimů z Indonésie, ukázala světu, že je to možné udělat rychle a účinně.

5. Proč vedení EU kritizuje uzavírání národních hranic, když je to prozatím jediný způsob, který dokázal nelegální imigraci alespoň zpomalit?

6. Proč se vedení EU stále znovu a znovu snaží za každou cenu prosadit povinné přerozdělování „utečenců“, přestože se ukázalo, že jde o nerealistický a pro mnoho evropských zemí naprosto nepřijatelný projekt?

7. Proč se nikdo nepozastavil nad nesmírně drahou a rozsáhlou logistikou dnešní „dopravy“ tzv. uprchlíků jak z Turecka, tak především z Afriky k evropským břehům? Vidíme nové modely obrovských gumových člunů, nové typy záchranných vest, drahou mobilní technologii, podrobné mapy doporučených tras a také velké množství profesionálních padělků syrských pasů. Kolik musí tohle všechno stát a kdo to všechno platí?

8. Proč bezpříkladně zbohatlé muslimské země, jako např. Saúdská Arábie, emiráty atd., neposkytnou azyl nebo alespoň dočasné přístřeší svým muslimským „bratřím“, kteří jsou údajně ohroženi na životech?

9. Proč byla zejména v západoevropských zemích různými anonymními doporučeními z vedení EU, a v jejich důsledku poslušnou iniciativou vlastních vlád, prakticky paralyzována policie? V mnoha státech policie emigrantskou kriminalitu záměrně toleruje, své občany proti novým přistěhovalcům nechrání a naopak proti odpůrcům islamizace často zasahuje neadekvátní silou.

10. Proč podle nedávných zpráv, založených na poznatcích německých tajných služeb, náhle zmizelo z německého registru imigrantů až na 7,500 bojeschopných mladých mužů a údajně i na 10,000 dětí a nikdo neví, kde jsou?

11. Proč nebyl ruský zásah v Sýrii veden výhradně proti silám Islámského státu? Vedle deklarované podpory presidenta Asada to vyvolává dojem, že ani Rusové nemají na ukončení syrských bojů žádný zvláštní zájem, i když své jednotky už částečně stáhli. Uprchlíci tak budou mít dost důvodů prchat dál...

12. Proč ani Američané neudělali na Blízkém východě to, co by správně udělat měli? Zpackané předání moci po válce v Iráku, zpackaná „arabská jara“, pětileté bombardování pouště namísto klíčových pozic IS, a navíc, proč uvažují o dodávkách nejmodernějších zbraní teroristům typu al-Aksá nebo an-Nursa jen proto, že v tuto chvíli zrovna válčí s Asadem?

Mohl bych pokračovat dál a dál, citlivých otázek bychom mohli najít o mnoho víc. Pokusíme-li se nějak dojít ke smysluplnému závěru, k ničemu jednoduše pochopitelnému nedojdeme. V logice úvah bude stále něco skřípat a mnohé důvody zůstanou jakoby navždy skryté v mlze. Nezbyvá, než se porozhlédnout po věčně zatracovaném, protože velmi těžko průhledném a dokazatelném prostoru možného spiknutí. Konspirace totiž nejsou jen výplodem paranoického myšlení, jak odpůrci spikleneckých

teorií s oblibou tvrdí. Stačí jen letmý pohled do světových dějin a přestaneme se usmívat. Spiknutí existují. Byla, jsou a budou. Je tedy tzv. uprchlická krize výsledkem rafinovaného spiknutí? Asi se zeptáte, spiknutí koho s kým a proti komu. Jsem přesvědčen, že navzdory všemu mlžení a utajování některých pravd je už dnes možné tuto otázku alespoň částečně vyjasnit.

Od dob prvního vydání Komunistického manifestu Marxe a Engelse obchází svět jejich pověstné strašidlo jménem komunismus. Komunistickou revoluci charakterizuje vyvlastnění soukromého majetku a vynucená rovnost mezi lidmi. Taková násilím zavedená rovnost pak popírá veškerý dosavadní přirozený vývoj našeho živočišného druhu. Výsledkem je systém, jehož cílem je nastolit utopisticky homogenní společnost, v níž bude elita vyvolených ve jménu hloupých, líných, ale i jinak málo kvalitních průměrných, vládnout nejen oněm nekvalitním, ale také zbývajícím nadprůměrným, všem chytrým, schopným a pracovitým. Zmíněný pokus se podařilo uskutečnit v Rusku a přilehlém okolí až marxistovi, který si říkal Lenin. Pokus se jmenoval „diktatura proletariátu“ a nechal za sebou hroby desítek milionů nevinných samostatně myslících vlastenců a pracovitých lidí.

Rozpadem Sovětského svazu a většiny dalších komunisticky orientovaných totalitních režimů celá tato zvrácená myšlenka nezahynula, bohužel. Marxističtí pohrobci, zejména v západním vysokoškolském prostředí, pěstují již několik desetiletí marxismem odkojenou ideologii, opět hlásající rovnost všech a pokud možno všude. Ve svých úvahách povýšili kulturní zaostalost na zdánlivě rovnocennou kulturu a svou doktrínu nazvali multikulturalismus. Podle nich se mají všechny takto definované „kultury“ nejenom navzájem respektovat, ale aby bylo dosaženo plánované změny společnosti, musí být smíchány dohromady. To však nelze udělat jinak, než povinně smíchat v co nejširším rozsahu jejich nositele. K tomuto grandióznímu sociálně-inženýrskému pokusu se národnostně rozdrobená a zvolna se zvětšující EU hodila na první pohled lépe, než relativně monokulturní velmoci typu USA, Číny případně Ruska či Indie. I bylo tedy rozhodnuto.

Jak kýženého cíle dosáhnout? Jedinou cestou je organizovaný dovoz kulturně odlišných etnik pokud možno výrazně jiné barvy pleti, než mají domácí Evropané. Tedy řízená masová imigrace. Nepřipomíná vám to ďábelský, ale velmi chybně domyšlený projekt hraběte Coudenhove-Kalergiho z počátku minulého století?

Vyvstal však problém, jak onu nebývale velkou a revolučně agresivní imigrační vlnu rozhýbat. Tehdy přišel na řadu islám a jeho převažující politické aspekty. Je celkem podružné, zda došlo k nějakým tajným dohodám s muslimskými vůdci, anebo zda to byli pouze sami vůdci, kteří vycítili svoji příležitost, zejména když pochopili, že jim ji neomarxisté nabízejí doslova na stříbrném podnosu. Aby však utečenecká vlna započala, bylo třeba zahájit kruté a nelitostné lokální konflikty, které pak skutečně znemožnily běžnému muslimskému obyvatelstvu žít bezpečný život tam, kde se narodili. Zde musím svůj rozbor zkrátit: konečně, už ho jistě dost podrobně udělali jiní. Muslimské nábožensko-politické vedení se pak postaralo o vznik Islámského státu a také o výzbroj jeho armády. Bojovníky pak dodali z části arabští muslimové, radikály ze zemí západní Evropy dodali neomarxisté, a konečně několik tisíc čečenských muslimů přišlo také z Ruska. Svědčí o tom neobyčejný projev čečenského presidenta Kadyrova pronesený k obrovskému davu na velkém náměstí v Grozném. Kadyrov v něm svému národu oznamuje, že dává presidentu Putinovi k dispozici celou svou armádu zkušených hrdlořezů. Projev ukončilo hektické volání „Alláh akbár“; jak také jinak.

Zatímco bezmocně sledujeme, jak se v Evropě krůček po kroku rodí jako pták Fénix z popela nová diktatura, tentokrát diktatura neomarxistického multikulturalismu, tato diktatura už zvolna likviduje naši demokracii zbraněmi typu lidská práva imigrantů (to znamená také lidská práva teroristů a dalších nepřátelských vetřelců), politická korektnost (synonymum multikulturalisty vynucené autocenzury), evropské hodnoty (jejichž pravý obsah je multikulturalisty účelově přesouván). Obhájci národních identit dostávají nálepkou populistů, atd. Ovšem aby šlo všechno podle jejich plánu hladce, bylo nutné nejprve umístit přívržence neomarxismu do politického vedení nejen jednotlivých národních států, ale zejména do všech důležitých nadnárodních politických a souběžně i mnoha hospodářských světových organizací. Jen namátkou jmenujme orgány OSN, vedení EU, exekutivu vybraných globálních korporací a některých finančních institucí. Pokud šlo o vedení zejména západoevrop-

ských států, dali si multikulturalisté velký pozor, aby nebyla formálně překračována pravidla demokratické hry. Lze tedy těžko obviňovat nějaké záhadné spiklence z toho, že byla například německou kancléřkou zvolena právě bývalá kariéerní soudružka a úspěšná funkcionářka východoněmecké FDJ Merkelová. Vždyť to udělali zcela demokraticky sami Němci! Vše probíhalo pomalu, dostatečně nenápadně, a ke změnám docházelo více než dvě desítky let. Někde se jejich plán podařil více, jinde méně, někde díky silné národní tradici už vůbec ne, ale málo platné, po pádu tzv. železné opony a pětadvaceti letech relativního klidu zde máme znovu jeden vážný pokus o další „nový světový řád“ navzdory tomu, že všechny předchozí „nové světové řády“ skončily neúspěchem, vojenskou porážkou nebo rozpadem jejich diktatur.

Politologové vědí, že o zneužití muslimů ve prospěch své „proletářské revoluce“ uvažoval už Lenin. Pravděpodobně si islám dobře prostudoval a uvědomil si jeho převládající a navíc těžko reformovatelný politický charakter, nepřátelský všemu a všem. Jisté je, že od svého původního nápadu později ustoupil a rozhodl se ve své nové říši dělníků a rolníků potlačovat islám úplně stejně, jako všechna ostatní náboženství. V tomto kontextu pozorujeme závratnou změnu myšlení jeho dnešních pokračovatelů. Nejen, že jsou ochotni do tohoto málo prozkoumaného rizika jít, ale ještě v tomto kroku vidí jediný možný prostředek k rychlému prosazení své sociálně-inženýrské vize budoucího světa. Vize naprosto obludné a zavrženíhodné. Ptáte se proč zrovna obludné? Realizace jejich projektu by totiž zákonitě nemohla skončit jinak, než ještě horší diktaturou. Diktaturou nekompromisně tvrdou, diktaturou kulturně i národně likvidační. Diktaturou politického islámu.

Tolik tedy k možnosti širšího spiknutí. Prozatím, i za cenu nesmírných lidských obětí, v historii naší židovsko-křesťanské civilizace vždycky nakonec zvítězila určitá forma demokracie. Co jsme však nezvládli, je pořádně se poučit z vlastní historie. Pozapomněli jsme na funkci pátých kolon a také na dávno vyzkoušenou metodu Trojského koně. Z tohoto důvodu se nám podle známého pravidla naše dějiny začínají nebezpečně opakovat. Znovu se dostáváme do kritického bodu, kdy už nestačí jenom doufat. Stojíme před poslední možností jednat. Na africkém břehu Středoziemního moře se potichu shromažďují další miliony mladých evropychtivých vetřelců, tentokrát už bez zástěrky žen a dětí. Nezabráníme-li této další a patrně rozhodující invazi, definitivně ztratíme kontrolu nad svou budoucností. Proto musíme ještě dnes zapnout všechny své síly a pracovat na tom, aby se nejenom nám, ale všemu demokratickému světu, podařilo zvítězit i tentokrát.

Epilog

Když se nad nejnovějším vývojem světa zamyslíme, čeká nás překvapivě jednoduchý závěr. Soupeří zde pouze dva dominantní ideologické principy. Všechny revoluce a všechna světová válčení jsou o jednom jediném. Zvítězí-li na naší planetě vnucená rovnost vedená elitou rovnějších než rovných, anebo zvítězí-li přírodou daná a lidstvu geneticky přirozená rozdílnost, už jenom proto, že se zde nemnožíme klonováním. Bezpochyby jsme se narodili různí. Jsou mezi námi lidé chytrí i hloupí, pracovití i líní, lidé vynalézaví i lidé bez nápadů; jsou zde lidé morálně vyspělí a vedle toho máme lidský odpad schopný všeho. A navíc to někdy všechno dokážeme šikovně kombinovat. Je tedy na každém z nás aby se rozhodl, který ze soupeřících systémů bude podporovat, a který bude také v případě jeho ohrožení bránit.

Už kdysi dávno vynalezlo lidstvo demokracii a vynalezlo ji samo sobě. Ano, Winston Churchill o ní prohlásil, že je to ten nejhorší možný způsob řízení společnosti, ale že, bohužel, nebylo vymyšleno nic lepšího. Zapamatujme si to, a nejsme-li s vedením společnosti spokojeni, konejme. Ovšem konejme podle demokratických pravidel a demokratickými způsoby, nechceme-li o demokracii přijít znovu.

Drobnost na závěr

S potěšeným úsměvem jsem se dočetl, že jeden bývalý kritik populární hudby nazval skupinu autorů kolem *Neviditelného psa* „apokalyptiky“. Také se mu zjevně nelíbilo, že jsem se k tomuto okruhu autorů přidal i já. Tohle je ovšem výhradně jeho problém. Mně v tu chvíli jen prolétl hlavou nesmrtelný výrok Karla Čapka: „Kritik je člověk, který vám řekne, jak by to dělal on. Kdyby to ovšem uměl.“

23. 4. 2016 Neviditelný pes

V průměru – každý může provést svůj soukromý průzkum – se dámy o politiku nijak mimořádně nezajímají; ale když už, pak to stojí za to. Je víc než pravděpodobno, že kdyby onoho kritického roku 1982 nestála v čele britské vlády dáma jménem Margaret Thatcher, ostrovy v jižním Atlantiku, zvané druhdy Falklandskými, by dodnes byly pod argentinskou správou, pusté a vyliďněné; v Británii samé by se stejně dodnes těžilo nepotřebné uhlí a sypalo na haldy nebo do moře, aby se vyhovělo odborářským rituálům. Paní Thatcher však rázně zařála tipec jak argentinským generálům, tak i odborům, čehož by se stěží odvážil kterýkoli z jejich mužských následníků i předchůdců, s výjimkou snad jediného Winstona Churchilla. Jo, taková dovede být kladně napólovaná dáma: kam se hrabete, pánové.

Záporný pól, aniž bychom jí křivdili, představuje kancléřka Angela Merkel, předvádějíc názorně, co nejhoršího může vyvádět dáma, když se do toho dá. A zatímco paní Margaret měla při vši ženské neústupnosti na zřeteli zájem Spojeného království, na paní Angelu platí slova českého barda Karla Havlíčka-Borovského: *„Kdo chce o politice ruského cara dobré poněti míti, musí si především jiným pomysli... že tato politika u sebe začíná a u sebe končí a při všem jen sebe na zřeteli má...“* Stačí nahradit ruského cara jménem německé vládkyně těchto dnů a všechno ostatní sedí jak přišité: její politika u sebe začíná a u sebe končí a při všem jen sebe na zřeteli má, přesně, Karle Havlíčku.

Ruský car Havlíčkova času věru žádný demokrat nebyl a ani nic takového nepředstíral. To si paní Angela nemůže dovolit, žijíc přece jen v jiné zemi a jiné době. Jinak s ní demokratický duch nijak zvlášť nelomcuje. Jak také; vyrostla v autoritativním režimu tehdejší NDR, proti němuž nikterak nebyla v opozici, nýbrž s ním aktivně a iniciativně spolupracovala co sekretářka pro agitaci a propagandu mládežnické organizace FDJ, funkcionářka Svazu německo-sovětského přátelství a enderáckých odborů. Jsa pamětníkem těch časů chci hned předem oponovat námitce, že to se tenkrát přece muselo. Nemuselo se nic, to se dělávalo z prorežimní horlivosti a ještě spíš z kariérismu. Co platilo na mládežnici Angelu... asi obojí. Když roku 1989 zachvátily reformní snahy samotnou NDR, náležela k těm, kdo usilovali o její zachování jakožto samostatného, ideou demokratického socialismu vedeného státu. *„Máme-li NDR reformovat,“* vyjádřila se k tomu, *„pak ne ve smyslu Spolkové republiky!“*

Avšak zlomyslné dějiny jí nevyhověly. Není NDR více, ani reformované, ani nereformované, vplynula do spojeného německého státu, v politickém i hospodářském smyslu navazujícího zrovna na tu odmítanou Spolkovou republiku. Člověk pevnějších zásad by se po takovém fiasku asi stáhl do nepolitického ústraní, avšak pevné zásady nejsou právě tím, čím oplývá mysl paní Angely. Ponechavši ideu demokratického socialismu zapomenutí, čile se jala hledat cestičku do celoněmecké politiky. Během jednoho roku vystřídala dvě krátkodeché partaje, jaké tehdy vznikaly a zase zanikaly, až zakotvila v páně Kohlově CDU. V tomto bodě si dovolím odbočku.

Třebaže jsem si tehdejšího kancléře Helmuta Kohla vážil a dosud vážím, vyčetl bych mu poněkud překotnou snahu o sjednocení obou částí Německa po stránce nejen hospodářské, nýbrž i politické. Bývalo by bylo rozumnější poskytnout někdejší NDR čas na zaučení v demokratické praxi, než budou její exponenti – jakkoli disidentští – přijati za rovnocenné partnery. A když už k tomu došlo, nemělo mu stačit, že někdo stál v jakés takés opozici proti Honeckerovu režimu, navíc když se už beztak začínal hroutit. Jako dlouholetý politik jistě udělal nejednu zkušenost s typy hrnouchy se hlava nehlava k vysokým postavením a měl si je uhlídat.

Ale neuhlídal. Paní Angela se rozjela a začala kolem sebe zametat. Nejdřív hodila přes plot svého dobrodince Helmuta Kohla, dostavšíc se do potíží pro jakési finanční dary do partajní pokladnice. Zametání pokračovalo, důsledně a cílevědomě, když r. 2005 sama zasedla na stolec kancléřský. Politický vůdce, je-li rozumný, hledí se obklopit schopnými, talentovanými spolupracovníky; paní Angela však, jakmile se v jejím okolí vyskytl někdo schopný a talentovaný, neviděla v něm spolupracovníka, nýbrž ohrožení a jednoho po druhém se zbavovala. Někteří, uotravováni, odcházeli sami, jiní pod tíhou vykonstruovaných afér, až kolem ní zůstaly už jen figurky mátožné, bez vůle a charakteru, které ji nemohou ohrozit, ani kdyby náhodou chtěly. Ale nechťejí, protože bez ní neznamenaají nic. V takovém postavení se dočkala své první skutečné zkoušky státníkovy.

Co si myslela, otevřevši svým proslulým *Wir schaffen das* (my to zvládneme) dokořán brány nekontrolovanému přívalu uprchlíků, ví jen ona sama. Mohla to být pudová nechuť k pluralitnímu systému, do nějž obratně vplula, k srdci jí však nepřiřostl. Mohl to být sklon k samovládě, projevivší se už vyštípáním a vyotravováním každého, v kom spatřovala hrozbu své vládcovské jedinečnosti, a nyní se rozvinul naplno. Mohla to být představa statisíců a brzy už milionů lidí vděčných za velkorysé přijetí, v nichž doufala najít protiváhu k domácímu obyvatelstvu, jehož vděkem ani stálostí si nikterak jista být nemohla a nemůže. A... kdožví, jak hluboko může jít desíletím aktivní spolupráce s totalitním režimem NDR vypěstovaná nechuť k svobodnému, Západem reprezentovanému světu. Zánik západní civilizace... nás taková představa plní zoufalstvím. Paní Angelu, kdožví, zadostiučiněním.

Kdožví také, do jaké míry zakalkulovala do svého rozpočtu určité, jí velmi nápomocné konstanty. Nevůli profesionálních politiků například zabývat se něčím novým a nevyzkoušeným, co může dopadnout tak i onak. Nemá demokrat z povolání vyššího přání než pokračovat v zaběhlé praxi: rozpočty, deficity, volební hesla a sliby, funkce a křesílka... Najednou všechno ustupuje do pozadí kvůli nějakým uprchlíkům; i přimkne se ochotně k tomu, kdo mu potvrdí, že uprchlický problém vlastně není problém, a když, jsou po ruce metody, jimiž jej hladce a bezbolestně zvládneme. Šiky morálních nabadatelů v kruzích intelektuálních, literárních, ba i církevních, jací se vždy rádi roztácejí v roli duchů spravedlivých, nad mrzkost světa povznesených, těch, kteří se nikdy neptají, jaký svět je a proč je jaký je, nýbrž jaký by dle jejich osvíceného zdání správně býti měl. A nakonec i sám občanek, myslící si sice o tom všem své, zdráhající se však vyslovit své pochyby nahlas, aby se na něj hned nesesypali všichni od politiků po intelektuální krasoduchy nasazující mu psí hlavu populismu, pravicového (jakého jiného) extremismu a kdovíčeho ještě. Výsledkem toho je společnost rozštěpená na vlivnou, rozkazovačnou menšinu a občanskou sice většinu, nechávající si však své znepokojení vesměs pro sebe. Nebo tomu tak bylo až done dávna.

31. srpna 2015 vyslovila paní kancléřka poprvé své *Wir schaffen das*. O pět dní později bez porady s ostatními členy EU a bez projednání v parlamentu otevřela hranice uprchlické invazi. Souhlas partajně-politických kruhů byl naprostý, mediálních rovněž, námitky z řad znepokojeného občanstva otaxovány označením za *braunes Pack* (nacistická pakáž). Dnes, po sedmi měsících, se situace jeví poněkud jinak. Sdělovacími prostředky, až dosud poslušně klusajícími v kancléřčině stopě, už tu a tam opatrně, ale přece jen probleskne slovo kritiky. Průzkumy veřejného mínění naznačují a zemské volby vzápětí potvrzují strmý vzestup jediné opoziční strany AfD, již je sice mohutně spíláno do populistů a islamofobů, ona ale, potvora, se vzmáhá a roste. K tomu sám Horst Seehofer, vůdce bavorské odnože vládní strany, udrolí tu a tam slůvko úvahy, že by bavorská CSU mohla opustit sesterský svazek a rozšířit svou působnost na celé Německo, což by pro kancléřčinu CDU znamenalo těžkou a možná osudnou ránu. I hledá paní Angela způsoby, jimiž by vyřešila otázku blízkou kvadratuře kruhu: jak nechat hranici i nadále otevřenou – náležitě k onomu typu lidí, kteří za žádnou cenu nemohou připustit, že udělali hloupost – a přitom ulomit hrot uprchlickému problému.

Byl zde, pokud si ještě někdo vzpomene, návrh rozmístění uprchlické masy do jednotlivých států EU. Pochopitelně z něj nic nebylo, což jsem mohl za honorář jednoho bůra českého předpovědět; jednak že by bylo nutno takové přemístění ukovat na řetěz, aby hned pozejtří nebyli zpátky v Německu, jednak že ony jednotlivé státy nebudou o tu čest stát, a také nestojí. No dobře. Když se tedy nikdo od Portugalska po Estonsko nechce s Německem o uprchlické nadělení podělit, musí se v něm nepozvaní hosté integrovat. Naučit se jazyk, získat použitelnou kvalifikaci, přizpůsobit se mravům a tradicím země. Ještě nepřiliš dávno by takové úvahy vytvořily pěnu u nejedněch spravedlivých úst, nyní se však staly krédem oficiální politiky.

Nu, ne že by integrační snahy byly zcela bez naděje; mohou ale vzbudit zájem – když hodně – deseti procent uprchlické masy. Ostatní nepřišli proto, aby se integrovali, ale aby se měli dobře, přičemž pojem *míti se dobře* jim nutně nesplývá s pojmem *pracovati*. Takže zase nic, nebo skoro nic. „Ale aspoň nesmíme připustit vytváření cizineckých ghet!“ zaznívá chórem z mediálních trub. „Musíme zamezit vzniku paralelních společností!“ To už jsem mohl předpovědět i bez toho bůra: že z toho zase

nic nekouká; jest přirozeným sklonem každého přistěhovaleckého houfce stahovat se blíž k sobě, být mezi svými.

Taky že ano: některé čtvrti německých měst jako bys už teď přemístil odněkud z Káhiry či z Alláhabádu na břeh Rýna nebo Správy, a budoucnost se jeví spíš horší než lepší. Což mohlo německé politiky trknout, kdyby je napadlo se podívat vedle do Francie, kde potomci alžírských vystěhovalců žijí už v třetím a čtvrtém pokolení. A třeba se i podívali, ale netrklo je, či spíš nechtělo trknout. Jo, pánové, ono ani tak nezáleží na tom, kolik uprchlíků přijde, jako odkud a jakých. Jde-li o oblast kulturně blízkou, integruje se už druhá generace (u první to tak úplně nefunguje, jak mohu potvrdit vlastní zkušeností), a to dokonale, bez jakýchkoli programů či pobídek. U příchozích z oblastí kulturně vzdálenějších, zejména muslimských, se v druhé a dalších generacích pocit odlišnosti stupňuje, posiluje se pocitem krivdy a vyvrženosti, až přeroste v nepřátelství a nenávisť. Má se Německo ještě nač těšit.

Takže zase houby nebo skoro houby, což nahlédla i sama paní Angela. Jakáž pomoc, bude třeba se nepřizpůsobivých uprchlíků nějak zbavit, nebo aspoň těch, kteří pocházejí z bezpečných zemí. V čemž samozřejmě zase není jednoty, jsou lidskoprávní vášnivci, schopní vyhlásit za nebezpečné i Švýcarsko; mimoto nejsou země původu na své zaběhlé ovečky nijak zvědavé. Ale co jinak? Babo rad. A... ne že bych chtěl paní Angelu zvat babou, ó nikoli, radu však našla. Či spíš duši spřízněnou, kterážto nám teď od té šlamastyky odpomůže. Spřízněná duše nese jméno Recep Tayyip Erdoğan^[1], titulárně prezident turecké republiky, fakticky důstojný nástupce někdejších sultánů, stíhající svým hněvem každého, kdo se odváží o něj být i vzdáleně otrít. V tureckých basách sedí takových nezbedů – zejména novinářských – hromada; nyní naléhá onen přísný muž na paní Angelu, aby dala uvrhnout do okovů vězeňských jistého kabaretistu, odváživšího se dělat si v německé televizi šoufky z Jeho Samovládne Výsosti. Což stojí za krátké rozvedení: straší v německém právu zákon z roku 1871, dle nějž podléhá trestu ten, kdo by se nectně dotkl majestátu cizího panovníka. Zákon mechem obrostlý a dávno zapomenutý, žádá však vládce Erdoğan, aby byl utrhačný žertěr pohnán před soud; bude tedy pohnán, i kdyby měli obrůst mechem sami soudcové. Paní Angela je s ním jedné mysli, čemuž netřeba se podívat: urazila již hodný kus na cestě k samovládě a R. T. Erdoğan jí až na nějaké zbytečky dosáhl, i jsou si duševně blízcí.

Turecký vládce si ovšem dává svou přízeň něco stát: mluví se o nějakých miliardách eur, za něž by milostivě přivolil nepouštět uprchlické houfy dál do Evropy, a tudíž hlavně do Německa. Rovněž o bezvizovém styku je řeč, o konečně už jednou tureckém členství v EU... no, uvidíme, co z toho ještě pojde. Běhají po internetu úvahy, že turecké tance paní Angely budou poslední kapkou, jíž přeteče pohár trpělivosti i jejích nejvěrnějších. Pak by mohla v Turecku požádat o azyl; je myslitelné, že nechráněna kancléřskou hodností by se ve své vlasti dočkala neslavných konců. Jiní naopak mají za to, že ji z kancléřského křesla nikdo nedostane ani bagrem, volby nevolby, průšvih neprůšvih.

A jen vzdálenou ozvěnou zní slova zakladatele moderního Turecka, Mustafy Kemala Atatürka: *Existuje mnoho kultur, ale jen jedna civilizace: evropská.* Ale o tom až někdy příště.

^[1] g s háčkem se v turečtině čte tak, že se skoro vůbec nečte.

PERLY A PERLIČKY – sokolské i nesokolské

Počátkem května nás v sokolském Národním domě poctil svojí návštěvou pan legační rada z českého velvyslanectví v Canbeře **Miroslav Píša**. Setrval s námi v družné zábavě po dobrých pět hodin, a okusil s námi i chutné kulinární výtvary bratra starosty. Těšíme se na jeho příští návštěvu.

Jak bychom nevzpomenuli narozenin našeho nejplodnějšího středověkého panovníka, krále a císaře **Karla IV**? Jako syn Elišky Přemyslovny a Jana Lucemburského se narodil v Praze 14. května roku 1316, a prožil tam i svá první dětská léta, než se mu dostalo vzácného vychování v západní Evropě. Ještě za otcova života se později vrátil na Moravu jako moravský markrabí a později, po otcově smrti, i do Prahy jako český král a později i římský císař se sídlem v Praze. České království vymanil

z dluhů po marnotratném otci Janovi zděděných. Prahu rozšířil o rozlehlou plochu Nového města. Zřídil v Praze v roce 1348 první universitu ve Střední Evropě. Postavil hrad Karlštejn opodál svého sídelního města. Zasloužil se o vybudování vinic v Čechách. I v mužném věku se dohovořil česky, a v jeho královské a císařské kanceláři se zkonsolidovala i spisovná řeč německá. Nu, není možno zde vypočítávat dlouhou řadu jeho zásluh. Zznamenejme si zde ale tu maličkost, že se narodil ve znamení býka. Nejsem nijak zběhlý v bloudění zvěrokruhem – možná ale, že ten býk a jeho síla nebyli Karlu IV nijak cizí. Tím nechci narážet na jeho čtyři chotě – spíše jen na jeho nezkrotnou a plodnou činnost.

Zásluhou bratra Petra Čermáka jsme v květnu shlédli **český velkofilm „Jan Hus“** v titulní roli se Zdeňkem Štěpánkem. Viděli jsme v něm i další nám dobře známé tváře z českého filmového světa zašlých let, jako Hoegera, Pivce, Peška, ba i divadelní herce Eduarda Kohouta a Marii Tomášovou, a zamýšleli jsme se znovu nad postavou a posláním tohoto českého bouřliváka pozdního středověku. Dnes svět o něm ví pramálo, pokud ví vůbec něco. Ba jistě i mladý český svět ví snad jen to nezbytné pramálo. Tento film je první částí trilogie – a těšíme se na další dva díly: „Jan Žižka“ a „Proti všem“.

Britská královna **Alžběta II letos slaví svoje devadesátiny**. Pokud bude následovat svoji obdivuhodnou energickou matku, stovky by se dožít mohla. Královna vypadá velmi zachovale a na svůj vysoký věk dokonce jaksi mladistvě. Viděli jsme ji také, jak předčítá v horní sněmovně britského parlamentu tam shromážděným Lordům a členům Dolní sněmovny vládní program na celý další parlamentní rok, sedíc vedle manžela Filipa imponantně jí naslouchajícího. Do Westminsteru dorazili královští manželé v nádherném kočáře v doprovodu celé kavalkády jezdců v parádních uniformách – nu prostě každoroční britská senzace v samém srdci Londýna. Snad jen málokdo si však uvědomuje, že všechna ta okázalost a královnino čtení programu „mé vlády“ je jen pouhou kulisou. Královna předčítá jen to, písmeno od písmene, co jí předseda vlády k slavnostnímu přečtení předloží a běda, kdyby se jen o slovíčko uchýlila od onoho jí předloženého textu! Dekorům je však zachováno, tradice britské monarchie plynule pokračuje, zatím co například v USA se po celý letošní rok bude mezi sebou ostentativně mlátit a osočovat několik soupeřů kandidujících na úřad prezidenta a celá Amerika se bude rozhorleně prít o každou větičku...

V souvislosti s **milionovými vlnami tak zvaných „uprchlíků ze Sýrie“** do útroby Evropy se toho už napsalo a napovídalo habaděj, leč dovoluji si zde přece jen několik poznámek. Už snad i proto, že jsem kdysi i já sám byl uprchlíkem, a my Češi v uprchlictví máme jistou zběhlou. Především pokládám za nevěrohodnou faleš, že se těm do Evropy se valícím davům říká „uprchlíci“. Označil bych je spíše za „chlebaře“ domáhající se dost neomaleně vstupu do evropských zemí ve snaze polepšit si a vylepšit si své ekonomické postavení. Jak je lze pozorovat na filmovém plátně, jejich drzost je zcela nepokrytá. Disponují zřejmě různými technickými vymoženostmi a okázale rovněž i značnými částkami peněz, a jejich kýženým cílem je Německo. Proč se k nim chová německá kancléřka Merkelová tak vlídně a okázale přátelsky, lze snad vysvětlit částečně tím, že Němci mají dosud stále a zaslouženě „chip on the shoulder“ z dob nacizmu. K tomu přispívá však zajisté též tradiční německá tendence přátelského chování k synům a dcerám Koránu. Člověk by si vlastně řekl, proč těm dychtivcům po německé přízni prostě neusnadnit průchod přímo do jejich vysněné oasy bezpečí a jimi tam vysněného pozemského ráje, a proč se s nimi babrat kolem hraničních plotů a nepouštět je s pozdravem dále? Chování těchto muslimských davů by mohlo rozvrátit evropský pořádek, a vlastně ho již rozvrací. Má to Evropská Unie zapotřebí – no řekněte!

Napadá mě dost často, a vás milí čtenáři jistě také, proč ty jinak hovorné a nedůtklivé **feministky dovedou tak houževnatě mlčet o postavení žen** ve státech vedených principy Koránu? Tam je žena naprosto jasně tvorem druhořadým. Do měsit v některých zemích dokonce nesmí vstupovat – tam je místo pouze pro pány.

Žena moslimka se musí zahalit a mlčet a jen a jen mlčet. Kdyby ale jen to zahalování a mlčení! Dnes nikde nic neslyšíme o harémech. Korán zřejmě dovoluje mužům chovat si několik žen, a těm bohatším a mocnějším dovoluje vydržovat harémy třeba s několika desítkami tam udržovaných žen k dispozici jim vládnoucího šejka/jejich vlastníka, za dozoru vykleštěných eunuchů. Jen si to, prosím, představme: desítky v harému uvězněných žen a dívek za dohledu eunuchů, a jejich pán a vladař si z nich večer co večer vybírá nocležnice k vlastnímu uspokojení. Popřípadě poskytne tu a tam pohlavní uspokojení i svým přátelům a návštěvníkům, jimž ponechává určitou volnost výběru mezi oněmi zajatky. A naše hrdé feministky? Kdeže jsou jejich hrdé protesty? Kdyby ve světě křesťanů jediný vlásek na hlavě muž ženě pokřivil, strhlo by se důrazné krupobití výtek. Rád bych však slyšel, kam se ty feministické hrdinky poděly v otázce harémů. A rovněž pokud se týče mnohoženství musulmanů... A hvězdy mlčí a mlčí! Cum tacent, clamant/ tím že mlčí, křičí!

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Ze soudku zcela jiného, milí čtenáři. Žije zde mezi námi v Sydney skromně a neokázale v kruhu rodinném jeden muž, jenž si kdysi vysloužil obdiv a vděk mnoha ohrožených a trpících! Bylo to tak – a dověděl jsem se o tom z úst povolaných. Kdysi, ještě v době nesvobody, došlo v jednom z hlubokých příbramských dolů k výbuchu, a byla tam zasypána skupina horníků. Onen mezi námi zde žijící muž jako tehdy tamní příbramský důlní inženýr okamžitě na pomoc tam zasypaným obětem sfáral do hluboké šachty, a pomáhal bezoddyšně při záchranných pracích v hlubině dolu. Dověděl jsem se to kdysi od dobrého přítele s příbramskými poměry obeznámeného. A ten důlní inženýr – je **Ing. Pavel Kohout**, bývalý člen našeho sokolského výboru v Sydney. Ano, přátelé, až ho potkáte, smekněte. On si to zasluhuje...

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Ještě poměrně donedávna **byla vlast Čechů bohatou pokladnicí hudby** – vážné, klasické, i rozmanitosti národních písní. Dnes jakoby hrom to byl všechno vzal, a v Čechách se ozývá jen to skřehotání s brnkaninami napodobitelů amerických nicotinek. Či se snad přece jen mýlím? Mohl by mi snad někdo z milých čtenářů poskytnout jména nynějších hudebních autorů – skladatelů vážné české hudby? Jako třeba byli kdysi – dost nedávno – Smetana, Dvořák, Janáček, Fibich a mnoho jiných. Snad mi prominete ten termín „brnkaniny“ – nenacházím ale věru nic vhodnějšího.

Lovec perel *Bojar*

NĚKOLIK ČRTŮ Z MLÁDÍ DOMA (15)

Padrt', Příbram, Rožmitál a RRG XIX Velvarská

Bořek Šindler

Padrt' – to nebyly ani Žloutkovice, ani Dobřejice, ani Žbonín, a dokonce už ne Dolná Strehová. Padrt' byla prostě Padrt'. Osamělé místo uprostřed hlubokých hvozďů s rozstřílenými kmeny jehličnatých stromů. S nádherným obrovským rybníkem, spíše jezerem, lákajícím v létě ku koupání. S přidruženou vesničkou Záběhlí na druhé straně údolíčka, kde lišky dávaly jen a jen dobrou noc. To všechno obklopovala československá cvičná vojenská střelnice utopená mezi zelení jehličí a nijak nikde ničím na mapách neoznačená. Všude plno jahod, borůvek, malin, ostružin a hub. Tam v jedné hájovně trávil naše rodina poslední léto před mnichovskou katastrofou. Ta byla již na dosah, ale skryta hluboko pod hustým nánosem českého optimismu. Poslední a dost vlhké léto ve svobodném Československu. Naučil jsem se tam na Padrti – pozor: v Praze, v Brně, ve Zlámáné Lhotě, ale NA Padrti! – jezdit na dámském kole, a těšil jsem se v září do školy – do dejvického gymnázia. Konečně pryč od rýsování! Padrt' – to bylo předzvěstí vysvobození ze zajetí reálky v té Dušní. Že byla i předzvěstí blížící se nesvobody, to jsme tehdy ještě my mladí ani netušili. Ale byly to tam na té Padrti nádherné prázdniny... Často jsem s hajným, panem Vydrou, s „naším“ hajným, chodíval po jeho obchůzkách po lesích. Byl to veselý a moudrý muž, původem z jižních Čech od Bavorova, a vykládal mi to i ono o lese a o životě lesních zvířat a ptáků.

Padrt' neleží nijak přespříliš daleko od města Příbrami. Bylo to ovšem do královského horního města Příbrami poněkud dále, než coby pouhým kamenem dohodil, ale dalo

se to při dobré vůli a slušné tělesné kondici zvládnout pěšky i za několik hodin řízného pohodu. Tou poměrnou blízkostí Příbrami byl okamžitě zlákan můj táta, zatvrzelý Příbramák. Však tam strávil šťastných osm let gymnazijních studií, než musel v roce 1915 narukovat do Komárna do rakouské armády! Tatínkovi to nedalo, obul sebe i mě do důkladných šněrovacích bot, a jednoho časného rána jsme z milé Padrti vyrazili na tu jeho Příbram. Už kolem poledne jsme procházeli kolem poněkud od silnice vzdálenější Zdaboře, a pozoroval jsem z jeho výkladů, že ta Zdaboř pro tátu asi chová mnoho vzpomínek. A už tu byla sama Příbram, a táta byl ve svém živlu. Utábořili jsme se v jednom hostinci na náměstí – to bylo vůbec moje první přespání v hostinci – a po obědě honem a honem k budově gymnázia. Byly tam dvě budovy vedle sebe, obě několikapatrové s neklamným puncem rakouského data zrození, jedno z nich tátovo kdysi klasické gymnázium, druhá budova hostila tou dobou reálku, ale za tátova mládí v ní byl „konvikt“, kde bývali trvale ubytováni někteří ze studentů – a právě ten konvikt ležel tátovi na srdci jako jeho druhý, vlastně kdysi jediný stálý domov. Tam ho doporučil pan farář jako sirotka ze Svojsic na Kouřimsku, nepochybně s úmyslem vychovat z něho budoucího velebníčka. Nebýt války, tyto řádky bych já rozhodně nebyl nikdy psal, nikdy by mě vůbec ani nebylo. O tom ale táta nikdy nehovořil, a časem jsem si já sám dal dohromady, že jedna a jedna budou dvě... Nu, tatínek byl k nezastavení. Procházeli jsme chodbami obou budov, byly prázdniny. Potom došlo samozřejmě i na Svatou Horu, a tam jsme vyšli po krytých schodech. Až nahoru a do kaple. Sedli jsme si pak na lavičku, a táta hovořil a hovořil. Hovořil a vzpomínal. Kdybych si já jenom dnes pamatoval, co všechno mně on tenkrát napovídal, jako nikdy předtím ani potom. Ovšem třináctiletý hoch poslouchá jen napůl levého ucha, a ještě bídě... Kdybych byl býval, kdybych, kdybych... Potom na obligátní večeri dolů do Pražské ulice, ke „Kurcům“. Do Kurce. To bývala prý kdysi elegantní příbramská restaurace, z gymnázia jen skok, ale nad poměry studentů. Jen někteří oktáváni, ti nejmohovitější z nejmohovitějších, si mohli dovolit se tam vůbec ukázat. Teď jsme tam s tátou seděli, já po túře z Padrti dost ještě utrmácen, prohlíželi menu, a táta mi z něho vybral „kolínko à la bažant“. Neměl jsem ani ponětí, co to bude, ale zatím co jsme na to kolínko čekali, táta navázal živý hovor s majitelem restaurace panem Čížkem, svým vrstevníkem, a historie minulých dob kolem přelomu století byla zřejmě velmi důkladně probírána – ale dnes zase jen to moje žalostné „kdyby“. Poslouchal jsem opět jen tím jedním uchem, a nemohl se dočkat toho kolínka. Když bylo servírováno, učinilo na můj žaludek dojem ničím nevymýtitelný. Něco takového jsem dotud nikdy nepojídal. Nu prostě, „kolínko à la bažant“ mně navždy učarovalo. Navždycky.

Na další den odpoledne v Příbrami připravil táta zcela zvláštní program. Šli jsme totiž navštívit jemu dobře známou příbramskou rodinu v jejich rodinném domě. Takhle někde na stráni. Vypravil jsem se tam v trenýrkách a v obnošeném tričku ze své chudičké turistické výstroje. Jinak na vybranou toho ani moc nebylo. Zazvonili jsme, a přišlo nám otevřít asi devítileté a velice způsobilé děvčátko v dlouhých bílých punčoškách, zavolalo maminku a ta se s tátou velice srdečně objala a pozdravila. Teprve po mnoha dalších letech jsem se dovtípl, že to asi určitě musela být tátova studentská láska z toho zdabořského statku, sestra jeho gymnazijního a posléze i universitního kolegy Dr. Holého – a že jejich poměr přervala kdysi asi válka... Byli jsme uvedeni do přijímací místnosti, kde již čekala menší nedělní společnost, a kde se podávala káva se zákusky. Když mě hostitelka znovu a znovu pobízela, nemohl jsem odmítnout; babiččina bábovička s mandlemi to ovšem nebyla, a já samozřejmě měřil kvalitu zákusků podobou a chutí té jedinečné bábovky vyšehradské babičky. ... Holčička v bílých punčoškách, já v trenýrkách, káva a zákusky – co horšího jsem mohl ještě očekávat? Mohl nemohl, ale stalo se to. Opět zazvonil zvonek, a holčička se vrátila s druhou holčičkou, rovněž v bílých, ne-li ještě bělejších punčoškách, oznamujíc obrádně: Matinko, je tady Týninka. Dvě devítileté holčičky v bílých punčoškách, jedna z nich Týninka, a oslovovat mámu „matinko“ – to jsem v tu chvíli vnímal a pociťoval jako ránu přímo do týla. Stáhl jsem se posupně na zahradu, a tam už pak setrval. Bez holčiček, bez bílých punčošek, bez Týninky, bez matinky. Rozloučení mě nakonec vysvobodilo... Na druhý den ráno jsme pak s otcem vyrazili vlakem do blízkého Rožmitálu pod Třemšínem. V Rožmitálu jsme vyhledali hrob Jana Jakuba Ryby, a potom hned přes Třemšín přes lesy rovnou zpátky do Padrtě. Tak jsem byl zasvěcen do jedné kapitoly tátova mládí v jeho milované Příbrami. Jak jsem už podotknul, ty souvislosti kolem Příbrami jsem počínal chápat a sdružovat až po

velmi mnoha letech. Příbram – to byla otcova nehynoucí láska k místu studentských let. Každoročně se tam ti Příbramáci až do další války scházivali. Trvalo mi ale léta letoucí, než jsem to všechno příbramáctví – nebo alespoň mnoho z toho všeho – pochopil a vysvětlil si tátovu náklonnost k Příbrami, kde kdysi strávil svých osm šťastných studentských let. Bylo pak tragedií, že syn jeho oblíbeného profesora Bambase, jako prokurátor vojenského soudu právě tam, v Příbrami, tátu pomohl dostat do vězení na Mírově a v pevnosti Leopoldov...

Koncem srpna jsme se s Padrtí rozloučili. Do školy jsem vždycky chodíval rád, a i po prázdninách jsem se do školy těšil. Leč v roce osmatřicátém to bylo jaksi zcela výjimečně povzbuzující – měl jsem nastoupit do nového dejvického gymnázia na Velvarské třídě. A takyže jsem tam počátkem září roku osmatřicátého nastoupil. Bylo to, plno titulo, Reformní Reálné Gymnázium v Praze XIX. Nejsem si dnes jist, v čem spočívala ona reforma, pro mne to nebyla ale jen reforma, byla to hotová revoluce. Vlastně životní zvrát. Nic už moc rýsování a matematických vzorců, za to ale tři cizí řeči: od primy němčina, jako všude na českých středních školách, od tercie francouzština, a od kvinty latina. A bylo to tam jen pár kroků z domova – zatočit z Terronské do Verdunské, kousek po Vítězném náměstí a už se vkročilo na tu naši Velvarskou třídu táhnoucí se kolem budovy gymnázia na Ruzyň. Ta se už zdaleka svítila novotou, a nahoře při střeše se rýsovala hvězdárna. Hvězdárna! Svět to neviděl a pes to nikde jinde v republice tehdy nežral! Opravdická hvězdárna! To gymnázium ale praskalo ve švech. Osm prim, osm sekund, vždycky čtyři chlapecké a čtyři dívčí. Dejvice se za první republiky rozrostly a zalidnily. Byli jsme koedukačním ústavem zvláštního druhu. O přestávkách jsme se procházeli po chodbách „dvojpohlavně“, třídy nebyly ale smíšené. Jedny jen dívčí, jiné jen chlapecké. Nu prostě – hvězdárna, koedukace zvláštního druhu, a chodil do toho gymnázia na Velvarskou kdekdo. Děti ministra Feierabenda, Věra Maršálková z Podbabské a později z Tasmánie, oba synové spisovatele Kopty, Jarda Nedbálek dnes z Vincentie v New South Walesu, choť velkocukráře Spruengliho z Curychu – kdo byl prostě někdo, chodil na Velvarskou do gymnázia. Nemohl prostě nenavštěvovat RRG XIX na Velvarské. Tam jsem z té Padrti mířil i já novopečený gymnasista – terciánek. Bohužel, sotva jsme tam v tom osmatřicátém roce došli konec prvního měsíce, čas opravdu oponou trhnul, velice nehorázně ji trhnul a změněn náš svět... Ty první zářijové týdny jsem tam trávil jako v měkoulíkové peřince. Dokonce jsem se sešel v tercii (b) se třemi spolužáky z obecné školy. Se Slávou Stelibským, s Jardou Waldmannem, a s Láďou Zázvůrkem – se Slávou a s Láďou jsme to pak po válce táhli až na universitu. Kam jen to všechno štěstí zapsat?

Bylo to ale štěstí trvajícím všeho všudy jen necelý měsíc. Jen jeden šťastný leč krátký měsíc. Potom se na nás všechny snesla hotová smršť v podobě zrady západních spojenců Československa, zatvrzelých vojáků v uniformách kopřivové barvy, a ta smršť se přehnala až po nekonečných sedmi letech. Skvostnou budovu gymnázia nám obsadili Němci, naši oktávu rozprášili v lednu 1944, a všechno, všecičko bylo jinak než během těch sladkých několika týdnů v září roku osmatřicátého. Čas tou svou oponou trhnout a změnit svět dovede moc a moc dobře!

Z TAJŮ KRÁS ČESKÉ ŘEČI

Bořek Šindler

Samozřejmě že je tomu tak: co se tají, to se ani nemá vystavovat na veřejnosti. Tyhle naše TAJE ale nejsou vlastně taji toho druhu, taji jakési stydlivosti. Jsou to taje, jež se nijak neskrývají a ani se nijak neostýchají ukázat se všem a všemu v plném světle. Jen jakoby čekaly na zavolání – a jsouce vyvolány, hned se dovedou hrnout ven. Nebo snad ještě výstižněji: tyhle taje jsou spíše jakoby starou vestou dobře známou jazykovým odborníkům, leč laické veřejnosti jsou utajovány pouhopouhou neznalostí klíčů k jejich otevření. Protože se však neodbornosti, a z ní plynoucí neznalosti, nijaké meze nekladou, pomozme si a posvíťme si zde alespoň tou svou blikavou laickou lucerničkou. Budou-li se tomu odborní jazykozpytci medle pochechtávat, nechť se medle pochechtávají. Dobře jim tak! A jen k doplnění tohoto dost neohraibaného úvodu: ovšemže o tom zde už byla kdysi dávno řeč. Ale oprašme si ty svoje neodborné dohady a moudrosti. Však opakování je matka studia...

Taková jedna ošemetná záhada je to. Spíše záhada než pouhý taj. Znovu a znovu si to v úžasu předříkávám ve snaze pochopit, marně se ale snažím tu záhadu rozluštit. Jedna hruška, dvě hrušky, tři hrušky, čtyři hrušky – ale teď pozor: pět hrušek! Pět, šest, deset, padesát, milion hrušek. Jakmile narazíme na tu pětku, hned musíme pokračovat v genitivu, tedy ve druhém pádě. Four pears, five pears, hundred pears. Vier Birnen, fünf Birnen, ein hundert Birnen – angličtina ani němčina se nijak nerozpakují pokračovat bez pomoci druhého pádu. Právě tak francouzština – une colombe, deux colombes, quatre colombes, cinque colombes, un million colombes. To ale čeština nedokáže. U té pětky sebou najednou jakoby trhne a ocitne se rázem ve druhém pádě. U té pětky a za tou pětkou a po té pětce, jakoby do ní něco vjelo. Čeština není jediným slovanským jazykem s onou zvláštností přejít po čtyřce do genitivu. Kdy, jak a proč k tomu však asi došlo? Našinci česky hovořícímu to přijde jako naprostá samozřejmost, i kdejakému pětiletému mudrcovi to vyletí z úst jako by se ani nechumelilo. Vyplyne mu to z úst jako by nic, bez jakéhokoli přemýšlení a uvažování. Pět hrušek? No nabeton pět hrušek! A přece – a přece je to jeden z těch tajů našeho jazyka. Nemyslíte? Není to jeho opravdová záhada?

Už zde i o tomhle byla řeč mnohokrát. Tedy o tom, jak se my namyšlení Češi dovedeme nehorázně holedbat tím naším nikým jiným nevyslovitelným „ř“, jaká je to významná česká specialita, a tak podobně. Leč nastojte. Napněte uši a nastojte! Oni to naše „ř“ mají ve své řeči i Poláci, slovanští bratři Poláci záposlovanské provenience, jenže v zakuklení spřežkovém jako „rz“. Vyslovuje se to jako to naše „ř“ – a naše česká specialita má tudíž polské dvojče... Změňme však teď směr té své procházky českými záhadami, a vraťme se dnes ještě znovu k tomu otřepanému a již dokonale vypelichanému námětu. Však už si to i naši čeští vrabci poštěbetávají se střechy na střechu. V Žabovřeskách, ale na náměstí v Brně. V Hrdlořezích, ale na Vyšehradě. V Dejvicích, ale na Vinohradech. Dnes se ale pokusme s atlasem při ruce rozšířit si to po globu, tuhle podivnou prazvláštnost češtiny. V Rusku, ale na Ukrajině. V Austrálii, v Japonsku, ale na Novém Zélandě. V Americe, ale na Kubě a na Filipínách. Na Ceylonu, ale v Grónsku – Sri Lanku si čeština dosud nepropracovala. Na Korsice, ale v Sardinii, spíše než na Sardinii. Na Sicílii, na Krymu, na Tasmánii, na Madagaskaru, ale v Monte Carlu. Na Floridě, ale v Britské Kolumbii. Na Urale, ale ve Skalistých Horách. A tak by se dalo pokračovat snad až do toho alelujá. Proč? Pro Čecha, rozhodně pro Čecha dospělého je to úplnou hračkou – kdo by, prosím vás, chtěl jít rýžovat zlato na Berounce místo v Otavě? Jak se s tímto předložkovým zeměpisem nakonec vypořádá česky se učící cizinec – to dosud nebylo prozrazeno. Nepochybuji, že naši jazykozpytci ty pádné odpovědi opravdu mají, chovají je nicméně pod pokličkami. Anebo já nemám ty schopnosti ty poličky ponadzvednout. Takže – věru tak a nejinak!

Náš český jazyk je nadán i jinými vlastnostmi, jež jej zřetelně odlišují od jiných jazyků, a to neslovanských i slovanských. Jednou z těchto zřetelných odlišností je samozřejmě ta výjimečnost, že čeština klade naprosto bez výjimky přízvuk na první slabiku slov s tím, že je-li slovo provázeno předložkou, přízvuk se přesouvá na onu předložku: na posteli, v záběhu, po nemoci. Tolik co do výjimečnosti českého slovního přízvuku. V této souvislosti nalézáme však i jinou vlastnost češtiny. V němčině například je umístění délky slova totožno s přízvukem – kde délka, tam přízvuk. Natürlich, anklagen, erhoben. Nikoli však v češtině. Tam se přízvuk nemusí krýt s délkou. Například ve slovech panáček, slovníček, borůvka – tam je délka sice na jiné slabice, přízvuk ale setrvává tvrdošijně na slabice první! Jako klasický příklad bych zde uvedl to elegantní „připočůrávání“ – přízvuk na při, délky jsou jinde.

Na tomto místě by snad bylo též vhodné zmínit se ještě i o jedné jiné z našich českých domýšlivostí. My se často bijeme ve hruď a přísaháme, že píšeme tak jak vyslovujeme, respektive, že vyslovujeme tak jak píšeme, a tedy že mezi vyslovováním a transkripcí není činěno v našem jazyce rozdílu. Nicméně – chyba lávky! Omyl na omyl. Nuže: gdyš/když, gde/kde, nigde/nikde, něgde/někde. Rostok/roztok, stoch/stoh. Sloch/sloh. Schoda/shoda. Schánět/shánět. Schon/shon Jesli/jestli Potpořit/podpořit. Shovět/schovět. A našlo by se toho nepochybně ještě daleko víc. Mýlíme se tedy, jestli tvrdíme, že píšeme tak jak vyslovujeme. Samozřejmě, že ty rozpory mezi řečí mluvenou a psanou jsou v češtině mnohem řidší než třeba v angličtině či ve franštině, leč existují i v jazyce českém a není možno je zanedbávat.

